

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 26

Ediția în limba română

Legislație

Anul 59

2 februarie 2016

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul (UE) 2016/93 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 ianuarie 2016 de abrogare a anumitor acte din acquis-ul Schengen 1
- ★ Regulamentul (UE) 2016/94 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 ianuarie 2016 de abrogare a anumitor acte din acquis-ul Schengen în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală 6
- ★ Regulamentul (UE) 2016/95 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 ianuarie 2016 de abrogare a anumitor acte în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală 9
- ★ Regulamentul (UE) 2016/96 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 ianuarie 2016 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1236/2010 de stabilire a unui sistem de control și de asigurare a respectării aplicabil în zona reglementată de Convenția privind viitoarea cooperare multilaterală pentru pescuit în Atlanticul de Nord-Est 13

DIRECTIVE

- ★ Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 ianuarie 2016 privind distribuția de asigurări (reformare) ⁽¹⁾ 19

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2016/93 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 20 ianuarie 2016

de abrogare a anumitor acte din *acquis-ul Schengen*

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) literele (a), (b) și (d), articolul 78 alineatul (2) literele (e) și (g), articolul 79 alineatul (2) literele (c) și (d) și articolul 87 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Creșterea transparenței dreptului Uniunii este un element esențial al strategiei pentru o mai bună legiferare, implementată de instituțiile Uniunii. În acest context, este oportună abrogarea actelor respective care nu mai urmăresc niciun scop.
- (2) O serie de acte care fac parte din *acquis-ul Schengen* nu mai sunt relevante, din cauza caracterului lor temporar sau deoarece conținutul lor a fost preluat de acte ulterioare.
- (3) Decizia SCH/Com-ex (95) PV 1 rev. a Comitetului executiv ⁽²⁾ s-a referit la o situație foarte specifică privind consultarea prealabilă solicitată de Portugalia față de solicitanții de viză indonezieni. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentelor (CE) nr. 810/2009 ⁽³⁾ și (CE) nr. 767/2008 ⁽⁴⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, care prevăd norme noi pentru consultarea prealabilă a altor state membre privind eliberarea vizelor.
- (4) Decizia SCH/Com-ex (95) 21 a Comitetului executiv ⁽⁵⁾ a prevăzut obligația statelor membre de a face schimb de informații statistice pentru o mai bună monitorizare a migrației la frontierele externe. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului ⁽⁶⁾, care încredințează Frontex misiunile de a efectua analize de risc privind riscurile emergente și situația curentă la frontierele externe și de a dezvolta și exploata sisteme de informare care să permită schimbul de astfel de informații.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 24 noiembrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 decembrie 2015.

⁽²⁾ Decizia Comitetului executiv din 5 mai 1995 privind politica comună în materie de vize. Decizie cuprinsă în procesul-verbal al reuniunii Comitetului executiv, ținută la Bruxelles la 28 aprilie 1995 [SCH/Com-ex (95) PV 1 rev.] (JO L 239, 22.9.2000, p. 175).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) (JO L 218, 13.8.2008, p. 60).

⁽⁵⁾ Decizia Comitetului executiv din 20 decembrie 1995 privind schimbul rapid între statele Schengen de date statistice și specifice referitoare la eventuale disfuncționalități la frontierele externe [SCH/Com-ex (95) 21] (JO L 239, 22.9.2000, p. 176).

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 349, 25.11.2004, p. 1).

- (5) Decizia SCH/Com-ex (96) 13 rev. 1 a Comitetului executiv ⁽¹⁾ a instituit principiile care reglementează drepturile și obligațiile statelor membre reprezentante și reprezentate în ceea ce privește eliberarea vizelor Schengen în țările terțe în care nu sunt reprezentate toate statele Schengen. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 810/2009, care prevede un nou set de norme cu privire la înțelegerile de reprezentare, în situațiile în care un stat membru acceptă să reprezinte un alt stat membru în scopul de a examina cereri și de a elibera vize în numele statului membru respectiv.
- (6) Decizia SCH/Com-ex (97) 39 rev. a Comitetului executiv ⁽²⁾ a aprobat principiile directe referitoare la mijloacele de probă și probele concludente în cadrul acordurilor de readmisie dintre statele Schengen. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului ⁽³⁾ și a Regulamentului (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei ⁽⁴⁾, care prevăd elementele de probă și dovezile circumstanțiale care să fie utilizate pentru a determina statul membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.
- (7) Decizia SCH/Com-ex (98) 1 rev. 2 a Comitetului executiv ⁽⁵⁾ a prevăzut o serie de măsuri care vizau sporirea eficienței controalelor la frontierele externe. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾, care stabilește normele privind trecerea frontierelor externe, și a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, care încredințează Frontex sarcina de a facilita aplicarea măsurilor comunitare cu privire la gestionarea frontierelor externe, prin asigurarea coordonării acțiunilor întreprinse de statele membre pentru punerea în aplicare a acestor măsuri.
- (8) Decizia SCH/Com-ex (98) 18 rev. a Comitetului executiv ⁽⁷⁾ a prevăzut o procedură care trebuia urmată de către statele Schengen care se confruntau cu dificultăți serioase în obținerea unui permis de liberă trecere pentru a repatria resortisanți străini ilegali. A prevăzut, de asemenea, posibilitatea de a investiga, la nivelul Uniunii, necesitatea utilizării altor mijloace de tip mai constrângător împotriva țărilor care prezintă probleme în această privință. Decizia respectivă a devenit caducă după ce Uniunea a încheiat cu o serie de țări terțe acorduri de readmisie. Respectivile acorduri de readmisie au stabilit obligații și proceduri specifice care trebuie respectate de către autoritățile țărilor terțe și ale statelor membre în ceea ce privește repatrierea resortisanților străini aflați în situație de ședere neregulamentară în Uniune.
- (9) Decizia SCH/Com-ex (98) 21 a Comitetului executiv ⁽⁸⁾ a aprobat norme comune pentru aplicarea ștampilelor pe pașapoartele tuturor solicitanților de viză, ca mijloc prin care se preîntâmpină depunerea de cereri de viză multiple sau succesive de către aceeași persoană. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 810/2009, care a prevăzut un nou set de norme privind eliberarea vizelor și aplicarea ștampilei pe documentul de călătorie al unui solicitant.
- (10) Decizia SCH/Com-ex (98) 37 def. 2 a Comitetului executiv ⁽⁹⁾ a stabilit o serie de măsuri menite să definească o abordare integrată pentru intensificarea luptei împotriva migrației ilegale. Măsurile au fost puse în aplicare prin Decizia din 27 octombrie 1998 a Grupului Central privind adoptarea unor măsuri de combatere a imigrației ilegale

⁽¹⁾ Decizia Comitetului executiv din 27 iunie 1996 privind principiile de eliberare a vizelor Schengen în conformitate cu articolul 30 alineatul (1) litera (a) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen [SCH/Com-ex (96) 13 rev. 1] (JO L 239, 22.9.2000, p. 180).

⁽²⁾ Decizia Comitetului executiv din 15 decembrie 1997 privind principiile directe referitoare la mijloacele de probă și probele concludente în cadrul acordurilor de readmisie dintre statele Schengen [SCH/Com-ex (97) 39 rev.] (JO L 239, 22.9.2000, p. 188).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO L 50, 25.2.2003, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 al Comisiei din 2 septembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO L 222, 5.9.2003, p. 3).

⁽⁵⁾ Decizia Comitetului executiv din 21 aprilie 1998 privind activitățile task force-ului [SCH/Com-ex (98) 1 rev. 2] (JO L 239, 22.9.2000, p. 191).

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

⁽⁷⁾ Decizia Comitetului executiv din 23 iunie 1998 privind măsurile ce trebuie luate față de țările care creează probleme în legătură cu eliberarea documentelor necesare pentru expulzarea din spațiul Schengen [SCH/Com-ex (98) 18 rev.] (JO L 239, 22.9.2000, p. 197).

⁽⁸⁾ Decizia Comitetului executiv din 23 iunie 1998 privind aplicarea ștampilei pe pașapoartele solicitanților de viză [SCH/Com-ex (98) 21] (JO L 239, 22.9.2000, p. 200).

⁽⁹⁾ Decizia Comitetului executiv din 27 octombrie 1998 privind adoptarea măsurilor de combatere a imigrației ilegale [SCH/Com-ex (98) 37 def. 2] (JO L 239, 22.9.2000, p. 203).

[SCH/C (98) 117]. Deciziile respective au devenit caduce după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 377/2004 al Consiliului ⁽¹⁾, care instituie cadrul comun pentru detașarea ofițerilor de legătură în materie de imigrație în țări terțe, a Regulamentului (CE) nr. 562/2006, care prevede un set de măsuri comune privind controlul frontierelor externe, și a Deciziei 2009/371/JAI a Consiliului ⁽²⁾, care încredințează Europol sarcini specifice legate de schimbul de informații, inclusiv cu privire la combaterea migrației ilegale.

- (11) Decizia SCH/Com-ex (98) 59 rev. a Comitetului executiv ⁽³⁾ a prevăzut un set de orientări pentru intervenția coordonată a consilierilor în materie de documente în domeniul traficului aerian și maritim adresate reprezentanțelor consulare ale statelor membre cu scopul de a consolida combaterea imigrației ilegale. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 377/2004, care stabilește norme noi pentru detașarea ofițerilor de legătură în țări terțe.
- (12) Decizia SCH/Com-ex (99) 7 rev. 2 a Comitetului executiv ⁽⁴⁾ a aprobat planul de detașare reciprocă de către statele membre a ofițerilor de legătură pentru acordarea de consultanță și asistență în îndeplinirea sarcinilor privind securizarea și controlul frontierelor externe. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 și a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, care au introdus un nou cadru juridic pentru cooperarea dintre statele membre în ceea ce privește controlul frontierelor externe, inclusiv detașarea ofițerilor de legătură.
- (13) Regulamentul (CE) nr. 189/2008 al Consiliului ⁽⁵⁾ a stabilit specificațiile aplicabile anumitor teste SIS II cu scopul de a demonstra că SIS II central, infrastructura de comunicații și interacțiunile dintre SIS II central și sistemele naționale (N.SIS II) funcționează în conformitate cu cerințele tehnice și funcționale prevăzute de instrumentele juridice ale SIS II. Regulamentul respectiv și-a pierdut efectele juridice în momentul în care SIS II a devenit operațional la 9 aprilie 2013.
- (14) Din motive de securitate juridică și de claritate, deciziile și regulamentul caduce menționate ar trebui abrogate.
- (15) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume abrogarea unei serii de acte caduce ale Uniunii care fac parte din acquis-ul Schengen, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului în cauză.
- (16) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică. Având în vedere că prezentul regulament constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, în termen de șase luni de la data la care Consiliul decide cu privire la prezentul regulament, dacă îl va pune în aplicare în dreptul său intern.
- (17) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului ⁽⁶⁾; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică.
- (18) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului ⁽⁷⁾. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică.
- (19) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 377/2004 al Consiliului din 19 februarie 2004 privind crearea unei rețele de ofițeri de legătură în materie de imigrație (JO L 64, 2.3.2004, p. 1).

⁽²⁾ Decizia 2009/371/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 privind înființarea Oficiului European de Poliție (Europol) (JO L 121, 15.5.2009, p. 37).

⁽³⁾ Decizia Comitetului executiv din 16 decembrie 1998 privind intervenția coordonată a consilierilor în materie de documente [SCH/Com-ex (98) 59 rev.] (JO L 239, 22.9.2000, p. 308).

⁽⁴⁾ Decizia Comitetului executiv din 28 aprilie 1999 privind ofițerii de legătură [SCH/Com-ex (99) 7 rev. 2] (JO L 239, 22.9.2000, p. 411).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 189/2008 al Consiliului din 18 februarie 2008 privind testele Sistemului de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (JO L 57, 1.3.2008, p. 1).

⁽⁶⁾ Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

⁽⁷⁾ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽²⁾.

- (20) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽³⁾, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Deciziile 2008/146/CE ⁽⁴⁾ și 2008/149/JAI ⁽⁵⁾ ale Consiliului.
- (21) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁶⁾, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Deciziile 2011/349/UE ⁽⁷⁾ și 2011/350/UE ⁽⁸⁾ ale Consiliului,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Abrogarea actelor caduce

Se abrogă următoarele acte:

- Decizia SCH/Com-ex (95) PV 1 rev. (politica în materie de vize);
- Decizia SCH/Com-ex (95) 21 (schimbul de informații statistice);
- Decizia SCH/Com-ex (96) 13 rev. 1 (eliberarea vizelor Schengen);
- Decizia SCH/Com-ex (97) 39 rev. (probele în cadrul acordurilor de readmisie);
- Decizia SCH/Com-ex (98) 1 rev. 2 (task force-ul);
- Decizia SCH/Com-ex (98) 18 rev. (dificultățile în obținerea unui permis de liberă trecere);
- Decizia SCH/Com-ex (98) 21 (aplicarea ștampilelor pe pașapoarte);
- Decizia SCH/Com-ex (98) 37 def. 2 (combaterea imigrației ilegale);

⁽¹⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²⁾ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și a dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

⁽³⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁴⁾ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

⁽⁵⁾ Decizia 2008/149/JAI a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 50).

⁽⁶⁾ JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

⁽⁷⁾ Decizia 2011/349/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în special în ceea ce privește cooperarea judiciară în materie penală și cooperarea polițienească (JO L 160, 18.6.2011, p. 1).

⁽⁸⁾ Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

- Decizia SCH/Com-ex (98) 117 (lupta împotriva imigrației ilegale);
- Decizia SCH/Com-ex (98) 59 rev. (consilierii în materie de documente);
- Decizia SCH/Com-ex (99) 7 rev. 2 (ofițerii de legătură); și
- Regulamentul (CE) nr. 189/2008 (testele SIS II).

Articolul 2

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 20 ianuarie 2016.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A.G. KOENDERS

REGULAMENTUL (UE) 2016/94 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 ianuarie 2016****de abrogare a anumitor acte din acquis-ul Schengen în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1) litera (d) și articolul 87 alineatul (2) literele (a) și (c),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Creșterea transparenței dreptului Uniunii este un element esențial al strategiei pentru o mai bună legiferare, implementată de instituțiile Uniunii. În acest context, este oportună abrogarea actelor care nu mai urmăresc niciun scop.
- (2) O serie de acte adoptate în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală care fac parte din acquis-ul Schengen nu mai sunt relevante, din cauza caracterului lor temporar sau deoarece conținutul lor a fost preluat de acte ulterioare.
- (3) Decizia SCH/Com-ex (93) 14 a Comitetului executiv ⁽²⁾ a vizat îmbunătățirea practicii cooperării judiciare pentru combaterea traficului de droguri numai pentru cazurile în care un stat membru refuză cooperarea. Decizia respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Convenției cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene instituită prin Actul 2000/C-197/01 al Consiliului ⁽³⁾, care prevede o cooperare mai extinsă între statele membre în domeniul asistenței reciproce cu privire la toate infracțiunile, deci și la traficul ilicit de droguri.
- (4) Declarația SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev. 2 a Comitetului executiv ⁽⁴⁾ a abordat situațiile de răpire a minorilor și de sustragere ilegală a unui minor de către unul dintre părinți de la persoana căreia i s-a acordat dreptul de custodie. Declarația respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾ și a Deciziei de punere în aplicare 2013/115/UE a Comisiei ⁽⁶⁾, care prevăd norme noi privind verificarea minorilor care trec frontiera externă și privind activitățile aferente ale birourilor SIRENE.
- (5) Decizia SCH/Com-ex (98) 52 a Comitetului executiv ⁽⁷⁾ a adoptat Manualul Schengen privind cooperarea transfrontalieră a organelor de poliție în scopul sprijinirii statelor membre în desfășurarea operațiunilor transfrontaliere. Decizia respectivă a devenit caducă după ce conținutul manualului a fost inclus în catalogul actualizat de recomandări pentru aplicarea corectă a acquis-ului Schengen și cele mai bune practici în cooperarea polițienească, manualul privind operațiunile transfrontaliere și compendiul privind ofițerii de legătură ai autorităților de aplicare a legii.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 24 noiembrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 decembrie 2015.

⁽²⁾ Decizia Comitetului executiv din 14 decembrie 1993 privind îmbunătățirea practicii cooperării judiciare pentru combaterea traficului de droguri [SCH/Com-ex (93) 14] (JO L 239, 22.9.2000, p. 427).

⁽³⁾ Actul Consiliului din 29 mai 2000 de elaborare, în conformitate cu articolul 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Convenției privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene (JO C 197, 12.7.2000, p. 1).

⁽⁴⁾ Declarația Comitetului executiv din 9 februarie 1998 privind răpirea minorilor [SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev. 2] (JO L 239, 22.9.2000, p. 436).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

⁽⁶⁾ Decizia de punere în aplicare 2013/115/UE a Comisiei din 26 februarie 2013 privind Manualul SIRENE și alte măsuri de punere în aplicare a Sistemului de informații Schengen de a doua generație (SIS II) (JO L 71, 14.3.2013, p. 1).

⁽⁷⁾ Decizia Comitetului executiv din 16 decembrie 1998 privind Manualul de cooperare transfrontalieră a organelor de poliție [SCH/Com-ex (98) 52] (JO L 239, 22.9.2000, p. 408).

- (6) Decizia SCH/Com-ex (99) 11 rev. 2 a Comitetului executiv ⁽¹⁾ a adoptat un acord de cooperare în cadrul procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere. Acordul respectiv a fost încheiat între anumite state membre și, de asemenea, cu două state terțe (Islanda și Norvegia). Prin urmare, acordul nu face parte din acquis-ul Schengen. În plus, acesta nu a intrat niciodată în vigoare și niciun stat membru nu a făcut o declarație în temeiul articolului 20 alineatul (3) din respectivul acord privind aplicarea acordului între statele membre care l-au ratificat. Prin urmare, respectiva decizie nu are nicio relevanță și ar trebui să fie abrogată.
- (7) Decizia 2008/173/CE a Consiliului ⁽²⁾ a definit în detaliu domeniul de aplicare, organizarea, coordonarea și procedurile de validare pentru anumite teste menite să evalueze dacă Sistemul de Informații Schengen II (SIS II) respectă cerințele tehnice și funcționale definite în instrumentele juridice privind SIS II. Decizia respectivă și-a pierdut efectele juridice în momentul în care SIS II a devenit operațional la 9 aprilie 2013.
- (8) Din motive de securitate juridică și de claritate, respectivele decizii și declarații caduce ar trebui abrogate.
- (9) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume abrogarea unei serii de acte caduce ale Uniunii din domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală care fac parte din acquis-ul Schengen, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE). În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului în cauză.
- (10) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică. Având în vedere că prezentul regulament constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, în termen de șase luni de la data la care Consiliul decide cu privire la prezentul regulament, dacă îl va pune în aplicare în dreptul său intern.
- (11) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda participă în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din Protocolul nr. 19 privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul UE și la TFUE, și cu articolul 6 alineatul (2) din Decizia 2002/192/CE a Consiliului ⁽³⁾.
- (12) În urma notificării efectuate de Regatul Unit la 24 iulie 2013, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) primul paragraf prima teză din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, deciziile și declarațiile caduce menționate mai sus au încetat să se aplice Regatului Unit începând cu 1 decembrie 2014, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) primul paragraf a doua teză din protocolul respectiv. Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică.
- (13) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁴⁾, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽⁵⁾.
- (14) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁶⁾, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/149/JAI a Consiliului ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Decizia Comitetului executiv din 28 aprilie 1999 privind Acordul de cooperare în cadrul procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere [SCH/Com-ex (99) 11 rev. 2] (JO L 239, 22.9.2000, p. 428).

⁽²⁾ Decizia 2008/173/CE a Consiliului din 18 februarie 2008 privind testele Sistemului de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) (JO L 57, 1.3.2008, p. 14).

⁽³⁾ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

⁽⁴⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽⁵⁾ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

⁽⁶⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁷⁾ Decizia 2008/149/JAI a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 50).

- (15) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾, care se încadrează în domeniul prevăzut la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/349/UE a Consiliului ⁽²⁾,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Abrogarea actelor caduce

Se abrogă următoarele acte:

- Decizia SCH/Com-ex (93) 14 (combaterea traficului de droguri);
- Declarația SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev. 2 (răpirea minorilor);
- Decizia SCH/Com-ex (98) 52 (manualul organelor de poliție);
- Decizia SCH/Com-ex (99) 11 rev. 2 (infracțiunile rutiere); și
- Decizia 2008/173/JAI (testele SIS II).

Articolul 2

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 20 ianuarie 2016.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A.G. KOENDERS

⁽¹⁾ JO L 160, 18.6.2011, p. 3.

⁽²⁾ Decizia 2011/349/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în special în ceea ce privește cooperarea judiciară în materie penală și cooperarea polițienească (JO L 160, 18.6.2011, p. 1).

REGULAMENTUL (UE) 2016/95 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 ianuarie 2016****de abrogare a anumitor acte în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1), articolul 83 alineatul (1), articolul 87 alineatul (2) și articolul 88 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Creșterea transparenței dreptului Uniunii este un element esențial al strategiei pentru o mai bună legiferare, implementată de instituțiile Uniunii. În acest context, este oportună abrogarea actelor care nu mai urmăresc niciun scop.
- (2) O serie de acte adoptate în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală au devenit caduce deoarece conținutul lor a fost preluat de acte ulterioare.
- (3) Acțiunea comună 96/610/JAI a Consiliului ⁽²⁾ a creat un registru al competențelor, cunoștințelor și expertizelor specializate în domeniul luptei împotriva terorismului pentru a le face mai larg și mai ușor accesibile organismelor din toate statele membre. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Deciziei 2009/371/JAI a Consiliului ⁽³⁾, care încredințează Europol sarcina de a sprijini și de a consolida cooperarea reciprocă dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre în vederea prevenirii și a combaterii terorismului și a altor forme grave de criminalitate, și a Deciziei 2008/615/JAI a Consiliului ⁽⁴⁾, care a introdus un nou cadru pentru cooperarea transfrontalieră în domeniul combaterii terorismului.
- (4) Acțiunea comună 96/699/JAI a Consiliului ⁽⁵⁾ a desemnat Unitatea Droguri a Europol drept autoritatea căreia trebuie să îi fie transmise informațiile provenind din statele membre referitoare la determinarea caracteristicilor chimice. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Deciziei 2009/371/JAI.
- (5) Acțiunea comună 96/747/JAI a Consiliului ⁽⁶⁾ a vizat consolidarea cooperării dintre agențiile de aplicare a legii din statele membre prin crearea unui registru de domenii de competențe și cunoștințe de specialitate. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Deciziei 2009/371/JAI, care încredințează Europol sarcina de a dezvolta cunoștințe de specialitate în domeniul procedurilor de investigație ale autorităților competente ale statelor membre și de a oferi consiliere în desfășurarea anchetelor.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 24 noiembrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 14 decembrie 2015.

⁽²⁾ Acțiunea comună 96/610/JAI din 15 octombrie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitoare la crearea și menținerea unui registru al competențelor, cunoștințelor și expertizelor specializate în domeniul luptei împotriva terorismului, destinat să faciliteze cooperarea antiteroristă dintre statele membre ale Uniunii Europene (JO L 273, 25.10.1996, p. 1).

⁽³⁾ Decizia 2009/371/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 privind înființarea Oficiului European de Poliție (Europol) (JO L 121, 15.5.2009, p. 37).

⁽⁴⁾ Decizia 2008/615/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere (JO L 210, 6.8.2008, p. 1).

⁽⁵⁾ Acțiunea comună 96/699/JAI din 29 noiembrie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitoare la schimbul de informații privind determinarea caracteristicilor chimice ale drogurilor pentru a favoriza cooperarea mai strânsă între statele membre în domeniul combaterii traficului ilicit cu droguri (JO L 322, 12.12.1996, p. 5).

⁽⁶⁾ Acțiunea comună 96/747/JAI din 29 noiembrie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitoare la crearea și menținerea unui registru al competențelor, cunoștințelor și expertizelor specializate în domeniul combaterii criminalității organizate internaționale, destinat să faciliteze cooperarea dintre statele membre ale Uniunii Europene pentru aplicarea legii (JO L 342, 31.12.1996, p. 2).

- (6) Acțiunea comună 96/750/JAI a Consiliului ⁽¹⁾ a vizat consolidarea cooperării dintre autoritățile relevante ale statelor membre în domeniul combaterii toxicomaniei și a invitat statele membre să își apropie legislațiile pentru a le face reciproc compatibile în măsura în care acest lucru este necesar pentru a preveni și a combate traficul ilicit cu droguri în Uniune. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Convenției privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene instituită prin Actul 2000/C-197/01 al Consiliului ⁽²⁾ și a Deciziei-cadru 2004/757/JAI a Consiliului ⁽³⁾.
- (7) Acțiunea comună 97/339/JAI a Consiliului ⁽⁴⁾ a permis cooperarea și schimbul de informații între statele membre în privința evenimentelor de mare anvergură la care participă un număr mare de persoane din mai multe state membre pentru a garanta ordinea și siguranța publice, a proteja cetățenii și bunurile acestora și a preveni faptele penale. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Deciziilor 2008/615/JAI, 2002/348/JAI ⁽⁵⁾ și 2007/412/JAI ⁽⁶⁾ ale Consiliului, care prevăd norme noi privind schimbul de date cu caracter personal și nepersonal, precum și alte forme de cooperare pentru menținerea ordinii și a siguranței publice în cazul unor evenimente majore.
- (8) Acțiunea comună 97/372/JAI a Consiliului ⁽⁷⁾ a vizat creșterea volumului de informații care sunt comunicate între autoritățile vamale și alte autorități de aplicare a legii, în special în ceea ce privește drogurile. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Actului 98/C-24/01 al Consiliului ⁽⁸⁾ de elaborare a Convenției cu privire la asistența reciprocă și cooperarea între administrațiile vamale, care a introdus norme detaliate cu privire la asistența reciprocă și cooperarea dintre statele membre pentru prevenirea și depistarea încălcărilor dispozițiilor vamale naționale, precum și după intrarea în vigoare a Deciziei 2009/917/JAI a Consiliului ⁽⁹⁾, care sporește eficacitatea procedurilor de cooperare și de control ale autorităților vamale prin înființarea unui sistem de informații al vămilor, și a Deciziei 2009/371/JAI, care încredințează Europol sarcini menite să sprijine cooperarea vamală.
- (9) Convenția din 17 iunie 1998 cu privire la decăderea din dreptul de a conduce autovehicule, elaborată prin Actul 98/C-216/01 al Consiliului ⁽¹⁰⁾, a fost ratificată de numai șapte state membre și nu a intrat niciodată în vigoare. În plus, dintre cele șapte state membre, numai Irlanda și Regatul Unit au făcut o declarație în conformitate cu articolul 15 alineatul (4) din respectiva convenție care permitea aplicarea între ele a convenției înainte de intrarea în vigoare a acesteia în toate statele membre. Cu toate acestea, în urma notificării efectuate de Regatul Unit la 24 iulie 2013 în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) primul paragraf prima teză din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, respectivul act al Consiliului și respectiva convenție au încetat să se aplice Regatului Unit începând cu 1 decembrie 2014, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) primul paragraf a doua teză din protocolul respectiv. Având în vedere că nu se mai aplică între niciunul dintre statele membre, aceste instrumente și-au pierdut relevanța în acquis-ul Uniunii și ar trebui să fie abrogate.
-
- ⁽¹⁾ Acțiunea comună 96/750/JAI din 17 decembrie 1996 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitoare la apropierea legislațiilor și a practicilor statelor membre ale Uniunii Europene în combaterea toxicomaniei și pentru a preveni și a combate traficul ilicit cu droguri (JO L 342, 31.12.1996, p. 6).
- ⁽²⁾ Actul 2000/C-197/01 al Consiliului din 29 mai 2000 de elaborare, în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Convenției privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene (JO C 197, 12.7.2000, p. 1).
- ⁽³⁾ Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8).
- ⁽⁴⁾ Acțiunea comună 97/339/JAI din 26 mai 1997 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitoare la cooperarea în domeniul ordinii și siguranței publice (JO L 147, 5.6.1997, p. 1).
- ⁽⁵⁾ Decizia 2002/348/JAI a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind siguranța la meciurile de fotbal de anvergură internațională (JO L 121, 8.5.2002, p. 1).
- ⁽⁶⁾ Decizia 2007/412/JAI a Consiliului din 12 iunie 2007 de modificare a Deciziei 2002/348/JAI privind siguranța la meciurile de fotbal de anvergură internațională (JO L 155, 15.6.2007, p. 76).
- ⁽⁷⁾ Acțiunea comună 97/372/JAI din 9 iunie 1997 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană referitoare la definirea criteriilor de stabilire a obiectivelor, a metodelor de selecție etc. și la colectarea informațiilor de la serviciile vamale și de poliție (JO L 159, 17.6.1997, p. 1).
- ⁽⁸⁾ Actul 98/C-24/01 al Consiliului din 18 decembrie 1997 de elaborare, în baza articolului K3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Convenției cu privire la asistența reciprocă și cooperarea între administrațiile vamale (JO C 24, 23.1.1998, p. 1).
- ⁽⁹⁾ Decizia 2009/917/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind utilizarea tehnologiei informației în domeniul vamal (JO L 323, 10.12.2009, p. 20).
- ⁽¹⁰⁾ Actul 98/C-216/01 al Consiliului din 17 iunie 1998 de elaborare a Convenției cu privire la decăderea din dreptul de a conduce autovehicule (JO C 216, 10.7.1998, p. 1).

- (10) Acțiunea comună 98/427/JAI a Consiliului ⁽¹⁾ a instituit un sistem de schimb de bune practici între statele membre în executarea cererilor de asistență judiciară în materie penală. Acțiunea comună respectivă a devenit caducă după intrarea în vigoare a Convenției cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre.
- (11) Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului ⁽²⁾ privind mandatul european de obținere a probelor a fost înlocuită cu Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ privind ordinul european de anchetă deoarece domeniul de aplicare al mandatului european de obținere a probelor era prea limitat. Având în vedere că ordinul european de anchetă se va aplica între 26 de state membre și că mandatul european de obținere a probelor va rămâne aplicabil doar între cele două state membre care nu participă la ordinul european de anchetă, mandatul european de obținere a probelor și-a pierdut prin urmare utilitatea ca instrument de cooperare în materie penală și ar trebui să fie abrogat.
- (12) Din motive de securitate juridică și de claritate, respectivele acțiuni comune, respectiva convenție, respectivul act al Consiliului și respectiva decizie-cadru, fiind caduce, ar trebui abrogate.
- (13) Deși articolul 83 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede adoptarea de directive, alegerea unui regulament ca instrument pentru abrogarea Acțiunii comune 96/750/JAI și a Deciziei-cadru 2008/978/JAI este adecvată, deoarece prezentul regulament nu instituie norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor, ci doar abrogă acte caduce, fără a le înlocui cu altele noi.
- (14) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume abrogarea unei serii de acte caduce ale Uniunii în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, nu poate fi îndeplinit în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi îndeplinit mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului în cauză.
- (15) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică.
- (16) În conformitate cu articolul 3 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda și-a notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.
- (17) În urma notificării efectuate de Regatul Unit la 24 iulie 2013 în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) primul paragraf prima teză din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, acțiunile comune 96/610/JAI, 96/699/JAI, 96/747/JAI, 96/750/JAI, 97/339/JAI, 97/372/JAI și 98/427/JAI și Actul 98/C-216/01 al Consiliului nu se mai aplică Regatului Unit începând cu 1 decembrie 2014, în temeiul articolului 10 alineatul (4) primul paragraf a doua teză din respectivul protocol. Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament cu privire la actele juridice respective, nu are obligații în temeiul acestuia și nu i se aplică. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) primul paragraf a treia teză din protocolul respectiv, Decizia-cadru 2008/978/JAI a rămas aplicabilă pentru Regatul Unit, astfel cum a fost înlocuită de Directiva 2014/41/UE. Prin urmare, în conformitate cu articolul 3 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Regatul Unit și-a notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Abrogarea actelor caduce

Se abrogă următoarele acte:

— Acțiunea comună 96/610/JAI (registrul competențelor în domeniul luptei împotriva terorismului);

⁽¹⁾ Acțiunea comună 98/427/JAI din 29 iunie 1998 adoptată de către Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind bunele practici de asistență judiciară reciprocă în materie penală (JO L 191, 7.7.1998, p. 1).

⁽²⁾ Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, p. 72).

⁽³⁾ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

- Acțiunea comună 96/699/JAI (determinarea caracteristicilor chimice ale drogurilor);
- Acțiunea comună 96/747/JAI (registrul competențelor în domeniul combaterii criminalității organizate);
- Acțiunea comună 96/750/JAI (combaterea toxicomaniei și a traficului ilicit cu droguri);
- Acțiunea comună 97/339/JAI (cooperarea în domeniul ordinii și siguranței publice);
- Acțiunea comună 97/372/JAI (cooperarea dintre serviciile vamale);
- Actul 98/C-216/01 al Consiliului și Convenția din 17 iunie 1998 (decăderea din dreptul de a conduce autovehicule);
- Acțiunea comună 98/427/JAI (bunele practici de asistență judiciară reciprocă în materie penală); și
- Decizia-cadru 2008/978/JAI (mandatul european de obținere a probelor).

Articolul 2

Dispoziții tranzitorii

Orice mandat european de obținere a probelor executat în temeiul Deciziei-cadru 2008/978/JAI continuă să fie reglementat de respectiva decizie-cadru până la finalizarea procedurilor penale relevante prin hotărâre definitivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 20 ianuarie 2016.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A.G. KOENDERS

REGULAMENTUL (UE) 2016/96 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 ianuarie 2016**

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1236/2010 de stabilire a unui sistem de control și de asigurare a respectării aplicabil în zona reglementată de Convenția privind viitoarea cooperare multilaterală pentru pescuit în Atlanticul de Nord-Est

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (UE) nr. 1236/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ pune în aplicare în dreptul Uniunii dispozițiile sistemului de control și de asigurare a respectării „sistemul” stabilit printr-o recomandare adoptată de Comisia pentru pescuit în Atlanticul de Nord-Est (NEAFC) la reuniunea sa anuală din 15 noiembrie 2006 și modificat ulterior prin mai multe recomandări adoptate în cadrul reuniunilor sale anuale din noiembrie 2007, noiembrie 2008 și noiembrie 2009.
- (2) La reuniunea sa anuală din noiembrie 2012, NEAFC a adoptat Recomandarea 15:2013, prin care se modifică articolul 13 al sistemului în ceea ce privește comunicarea transbordărilor și a portului de debarcare. La următoarea sa reuniune anuală din noiembrie 2013, NEAFC a adoptat Recomandarea 9:2014, prin care se modifică articolele 1, 20-25 și 28 din sistem în ceea ce privește definițiile, o serie de dispoziții aplicabile controlului efectuat de statul portului asupra navelor de pescuit străine și procedurile privind încălcările. La reuniunea sa anuală din noiembrie 2014, NEAFC a adoptat Recomandarea 12:2015 de modificare a Recomandării 9:2014 în ceea ce privește articolele 22 și 23 din sistem referitoare la controlul efectuat de statul portului asupra navelor de pescuit străine.
- (3) În temeiul articolelor 12 și 15 din Convenția privind viitoarea cooperare multilaterală pentru pescuit în Atlanticul de Nord-Est, aprobată prin Decizia 81/608/CEE a Consiliului ⁽⁴⁾, Recomandarea 15:2013 a intrat în vigoare la 8 februarie 2013.
- (4) Recomandarea 9:2014, astfel cum a fost modificată prin Recomandarea 12:2015, a intrat în vigoare la 1 iulie 2015. Întrucât Recomandarea 9:2014 a devenit obligatorie pentru părțile contractante la acea dată, este necesară alinierea datei de aplicare a anumitor dispoziții ale prezentului regulament cu data de aplicare a respectivei recomandări.
- (5) Este necesar să se pună în aplicare aceste recomandări în dreptul Uniunii. Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 1236/2010 ar trebui modificat în consecință,

⁽¹⁾ JO C 332, 8.10.2015, p. 81.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 15 decembrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 15 ianuarie 2016.

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1236/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 decembrie 2010 de stabilire a unui sistem de control și de asigurare a respectării aplicabil în zona reglementată de Convenția privind viitoarea cooperare multilaterală pentru pescuit în Atlanticul de Nord-Est și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2791/1999 al Consiliului (JO L 348, 31.12.2010, p. 17).

⁽⁴⁾ Decizia 81/608/CEE a Consiliului din 13 iulie 1981 privind încheierea Convenției privind viitoarea cooperare multilaterală pentru pescuit în Atlanticul de Nord-Est (JO L 227, 12.8.1981, p. 21).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 1236/2010 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„6. «activități de pescuit» înseamnă pescuitul, inclusiv operațiunile comune de pescuit, operațiunile de prelucrare a peștelui, transbordarea sau debarcarea resurselor halieutice sau a produselor pescărești și orice altă activitate comercială pregătitoare sau având legătură cu pescuitul, incluzând ambalarea, transportul, realimentarea cu combustibil sau reprovizionarea;”;

(b) punctul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„10. «navă a unei părți necontractante» înseamnă orice navă care desfășoară activități de pescuit și care nu arborează pavilionul unei părți contractante, inclusiv navele suspectate, din motive întemeiate, de a nu avea naționalitate;”;

(c) punctul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„13. «port» înseamnă orice loc de la țărm utilizat pentru debarcare sau pentru furnizarea de servicii în legătură cu activitățile de pescuit sau în sprijinul acestora sau un loc situat la țărm sau în apropierea țărmului desemnat de o parte contractantă pentru transbordarea resurselor halieutice;”.

2. La articolul 9 alineatul (1) litera (d), ultima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere capitolului IV, cu cel puțin 24 de ore înainte de orice debarcare, nava primitoare raportează capturile totale existente la bord, greutatea totală care urmează să fie debarcată, numele portului și data și ora estimate pentru debarcare, indiferent dacă debarcarea urmează să aibă loc într-un port din interiorul sau din exteriorul zonei convenției.”

3. Titlul capitolului IV se înlocuiește cu următorul text:

„*CONTROLUL EFECTUAT DE STATUL PORTULUI ASUPRA PEȘTELUI CAPTURAT DE NAVE CARE ARBOREAZĂ PAVILIONUL UNEI ALTE PĂRȚI CONTRACTANTE*”.

4. Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22

Domeniul de aplicare

Fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 1224/2009 și Regulamentului (CE) nr. 1005/2008 al Consiliului (*), dispozițiile prevăzute în prezentul capitol se aplică utilizării porturilor statelor membre de către nave de pescuit care transportă la bord resurse halieutice capturate în zona convenției de către nave de pescuit care arborează pavilionul unei alte părți contractante, care nu au fost în prealabil debarcate sau transbordate într-un port.

5. Articolul 23 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 23

Porturi desemnate

Statele membre desemnează și comunică Comisiei porturile în care sunt permise operațiunile de debarcare sau transbordare a resurselor halieutice capturate în zona convenției de către nave de pescuit care arborează pavilionul unei alte părți contractante sau furnizarea de servicii portuare unor astfel de nave. Comisia informează secretariatul NEAFC în legătură cu aceste porturi și cu privire la orice modificare a listei porturilor desemnate cu cel puțin 15 zile înainte de intrarea în vigoare a modificării.

Debarcările și transbordările de pește capturat în zona convenției de către nave de pescuit care arborează pavilionul unei alte părți contractante și furnizarea de servicii portuare unor astfel de nave sunt permise numai în porturile desemnate.”

(*) Regulamentul (CE) nr. 1005/2008 al Consiliului din 29 septembrie 2008 de instituire a unui sistem comunitar pentru prevenirea, descurajarea și eliminarea pescuitului ilegal, nedeclarat și nereglementat, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2847/93, (CE) nr. 1936/2001 și (CE) nr. 601/2004 și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1093/94 și (CE) nr. 1447/1999 (JO L 286, 29.10.2008, p. 1).”

6. Articolul 24 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 1005/2008, când comandantul unei nave de pescuit care transportă pește în condițiile menționate la articolul 22 din prezentul regulament intenționează să facă escală într-un port, comandantul sau reprezentantul său notifică acest lucru autorităților competente ale statului membru al portului pe care dorește să îl utilizeze cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de data estimată a sosirii.

Cu toate acestea, un stat membru poate să prevadă o altă perioadă de notificare, ținând cont, în special, de tipul de prelucrare a peștelui capturat sau de distanța dintre zonele de pescuit și porturile proprii. În astfel de cazuri, statul membru informează imediat Comisia sau organismul desemnat de aceasta, precum și secretariatul NEAFC.”

(b) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Notificarea prealabilă menționată la alineatul (1) poate fi anulată de către expeditor prin notificarea autorităților competente ale portului pe care comandantul intenționa să îl utilizeze cu cel puțin 24 de ore înaintea orei estimate pentru sosirea în respectivul port.”

7. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Autorizația de debarcare sau transbordare și pentru alte utilizări ale portului”;

(b) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Ca răspuns la o notificare transmisă în conformitate cu articolul 24, statul de pavilion al navei de pescuit care intenționează să efectueze o debarcare sau o transbordare sau, în situația în care nava de pescuit s-a angajat în operațiuni de transbordare în afara apelor Uniunii, statul sau statele de pavilion ale navelor donatoare confirmă următoarele, prin completarea notificării prealabile menționate la articolul 24.”;

(c) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Operațiunile de debarcare sau de transbordare pot începe numai după acordarea autorizației de către autoritățile competente ale statului membru al portului, prin completarea corespunzătoare a notificării prealabile menționate la articolul 24. O astfel de autorizație se acordă numai în cazul în care s-a primit confirmarea din partea statului de pavilion menționată la alineatul (1).”;

(d) se introduce următorul alineat:

„(3a) Debarcarea, transbordarea și alte utilizări ale portului nu sunt autorizate dacă statul membru al portului primește dovezi clare că peștele aflat la bord a fost capturat cu încălcarea cerințelor aplicabile ale unei părți contractante în ceea ce privește zonele aflate sub jurisdicția sa națională.”;

(e) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente ale statului membru al portului notifică de îndată decizia de a autoriza sau nu debarcarea, transbordarea și alte utilizări ale portului comandantului navei sau reprezentantului acestuia și statului de pavilion al navei prin completarea corespunzătoare a notificării prealabile menționate la articolul 24 și informează cu privire la aceasta secretariatul NEAFC.”

8. Articolul 26 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru inspectează cel puțin 5 % din debarcările sau transbordările de pește proaspăt și cel puțin 7,5 % din debarcările sau transbordările de pește congelat care au loc în porturile proprii în cursul fiecărui an de raportare, pe baza unei gestionări a riscurilor care ia în considerare orientările generale prezentate în anexa II.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(1a) Inspecțiile trebuie să se desfășoare într-un mod echitabil, transparent și nediscriminatoriu și să nu constituie o hărțuire pentru nicio navă.”;

(c) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Inspectorii examinează toate zonele relevante ale navei pentru a verifica respectarea măsurilor de conservare și gestionare relevante. Inspecțiile se desfășoară în conformitate cu procedurile prevăzute în anexa III.”;

(d) se introduce următorul alineat:

„(2a) Fiecare stat membru face toate eforturile posibile pentru a facilita comunicarea cu comandantul navei sau cu membrii superiori ai echipajului, inclusiv, dacă este posibil și necesar, asigurând însoțirea inspectorului de un interpret.”;

(e) se introduce următorul alineat:

„(3a) Inspectorii naționali nu îl împiedică pe comandant să comunice cu autoritățile statului de pavilion.”;

(f) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statul membru al portului poate invita inspectorii altor părți contractante să-i însoțească pe inspectorii săi și să observe inspecția.”

9. La articolul 29 alineatul (2) se adaugă următorul text:

„Dacă este cazul, statul membru care efectuează inspecția comunică, de asemenea, concluziile inspecției respective părții contractante în ale cărei ape a avut loc încălcarea și statului al cărui resortisant este comandantul navei.”

10. Anexa devine anexa I.

11. Se adaugă o nouă anexă II în conformitate cu anexa I la prezentul regulament.

12. Se adaugă o nouă anexă III în conformitate cu anexa II la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Cu toate acestea, articolul 1 punctul 1 și punctele 4-12 se aplică de la 1 iulie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 20 ianuarie 2016.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A.G. KOENDERS

ANEXA I

La Regulamentul (UE) nr. 1236/2010 se adaugă următoarea anexă:

„ANEXA II

**ORIENTĂRI GENERALE PENTRU GESTIONAREA RISCURILOR AFERENTE CONTROLULUI
EFECTUAT DE STATUL MEMBRU AL PORTULUI**

Gestionarea riscurilor înseamnă identificarea sistematică a riscurilor și punerea în aplicare a tuturor măsurilor necesare pentru a limita producerea acestora. Ea include activități precum colectarea de date și informații, analizarea și evaluarea riscurilor, elaborarea și adoptarea de măsuri, precum și monitorizarea și reexaminarea periodică a procesului și a rezultatelor acestuia.

Pe baza evaluării riscurilor, fiecare stat membru al portului își definește strategia de gestionare a riscurilor pentru a facilita respectarea prezentului regulament. Această strategie ar trebui să includă identificarea, descrierea și alocarea unor instrumente de control și mijloace de inspecție adecvate și eficiente din punctul de vedere al costurilor, adaptate la natura și nivelul estimat al fiecărui risc, precum și îndeplinirea criteriilor-țintă.

Sunt stabilite criterii de evaluare și gestionare a riscurilor pentru activitățile de control, inspecție și verificare, pentru a permite efectuarea în timp util a analizelor de risc și a evaluărilor generale ale informațiilor pertinente legate de control și inspecție.

Navele de pescuit individuale, grupurile de nave de pescuit, operatorii și/sau activitățile de pescuit, în legătură cu specii diferite și în diferite părți din zona convenției, sunt supuse controlului și inspecțiilor în funcție de nivelul de risc atribuit, folosind, printre altele, următoarele ipoteze generale ale criteriilor nivelurilor de risc în raport cu controlul efectuat de către statul membru al portului asupra debarcărilor și transbordărilor în port:

- (a) capturile efectuate de o navă a unei părți necontractante;
 - (b) capturile congelate;
 - (c) capturile de mare volum;
 - (d) capturile anterior transbordate pe mare;
 - (e) capturile efectuate în afara apelor aflate sub jurisdicția părților contractante, și anume în zona de reglementare;
 - (f) capturile efectuate atât în interiorul, cât și în exteriorul zonei convenției;
 - (g) capturile de specii cu valoare ridicată;
 - (h) capturile din resurse halieutice pentru care posibilitățile de pescuit sunt extrem de limitate;
 - (i) numărul de inspecții efectuate anterior și numărul de încălcări constatate pentru navă și/sau operator.”
-

ANEXA II

La Regulamentul (UE) nr. 1236/2010 se adaugă următoarea anexă:

„ANEXA III

PROCEDURI DE INSPECȚIE ALE STATULUI MEMBRU AL PORTULUI

Inspectorii naționali:

- (a) verifică dacă documentele de identificare a navei aflate la bord și informațiile referitoare la proprietarul navei sunt autentice, complete și corecte, inclusiv prin contacte cu statul de pavilion sau cu registrele internaționale ale navelor, dacă este necesar;
 - (b) verifică dacă pavilionul și marcasele navei [de exemplu, denumirea, numărul extern de înmatriculare, numărul de identificare al Organizației Maritime Internaționale (OMI), indicativul de apel radio internațional și alte marcase, dimensiunile principale] corespund informațiilor din documente;
 - (c) verifică dacă autorizațiile de pescuit și de activități legate de pescuit sunt autentice, complete, corecte și corespund cu informațiile furnizate în conformitate cu articolul 24;
 - (d) examinează toate celelalte documente și registre pertinente aflate la bord, inclusiv cele în format electronic și datele sistemului de monitorizare a navei (VMS) provenind de la statul de pavilion sau de la organizațiile regionale de gestionare a pescuitului competente. Documentele pertinente pot include jurnale de bord, documente de captură, de transbordare și de comercializare, liste ale echipajului, planuri de arimare, descrieri ale calelor, precum și documente impuse prin Convenția privind comerțul internațional cu specii sălbatice de faună și floră pe cale de dispariție (CITES);
 - (e) examinează toate uneltele de pescuit aflate la bord, inclusiv pe cele care nu sunt arimate la vedere și dispozitivele conexe și verifică dacă acestea sunt conforme cu condițiile prevăzute în autorizații. Uneltele de pescuit trebuie, de asemenea, verificate pentru a garanta că elemente cum sunt dimensiunea ochiurilor și a firelor, dispozitivele și piesele, dimensiunile și configurația plaselor, vintirelor, dragelor, dimensiunile și numărul cârligelor sunt conforme cu reglementările aplicabile și că marcasele corespund celor autorizate pentru nava respectivă;
 - (f) stabilesc dacă peștele aflat la bord a fost capturat în conformitate cu autorizațiile aplicabile;
 - (g) monitorizează întreaga descărcare sau transbordare și efectuează controale încrucișate ale cantităților pe specii înregistrate în notificarea prealabilă de debarcare și ale cantităților pe specii debarcate sau transbordate;
 - (h) examinează peștele, inclusiv prin eșantionare, pentru a determina cantitatea și compoziția acestuia. În cursul acestei acțiuni, inspectorii pot deschide containerele în care peștele a fost preambalat și pot muta captura sau containerele pentru a confirma integritatea calelor. O asemenea examinare poate include inspectarea tipului de produs și determinarea greutatei nominale;
 - (i) la finalizarea debarcării sau a transbordării, verifică și notează cantitățile pe specii de pește rămase la bord;
 - (j) evaluează dacă există dovezi solide pentru a considera că o navă a fost implicată în pescuit INN sau în activități legate de pescuit în sprijinul pescuitului INN;
 - (k) furnizează comandantului navei raportul care conține rezultatul inspecției, inclusiv eventualele măsuri care ar putea fi luate, raport care trebuie semnat de inspector și de comandant. Semnătura comandantului reprezintă exclusiv confirmarea primirii unui exemplar al raportului. Comandantului trebuie să i se dea posibilitatea de a adăuga comentarii sau obiecții la raport și, dacă este cazul, de a contacta autoritățile competente ale statului de pavilion, în special atunci când are mari dificultăți de înțelegere a conținutului raportului. Un exemplar al raportului i se transmite comandantului; și
 - (l) asigură, dacă este necesar și posibil, traducerea documentelor pertinente.”
-

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2016/97 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 20 ianuarie 2016****privind distribuția de asigurări (reformare)****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1) și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Directivei 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ ar trebui să i se aducă o serie de modificări. Din motive de claritate, directiva menționată ar trebui reformată.
- (2) Având în vedere că obiectivul principal și obiectul prezentei reformări sunt de a armoniza dispozițiile naționale din sectorul distribuției de asigurări și reasigurări, și întrucât respectivele activități se desfășoară în întreaga Uniune, această nouă directivă ar trebui să se bazeze pe articolul 53 alineatul (1) și pe articolul 62 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Forma unei directive este adecvată pentru a permite ajustarea dispozițiilor de punere în aplicare în domeniile care fac obiectul prezentei directive în funcție de caracteristicile specifice pieței și sistemului juridic din fiecare stat membru, atunci când o astfel de ajustare este necesară. Prezenta directivă ar trebui să urmărească, de asemenea, coordonarea normelor naționale privind accesul la activitățile de distribuție de asigurări și reasigurări.
- (3) Cu toate acestea, prezenta directivă urmărește un nivel de armonizare minim și, prin urmare, nu ar trebui să împiedice statele membre să mențină sau să introducă dispoziții mai stricte în scopul de a proteja consumatorii, cu condiția ca dispozițiile respective să fie coerente cu dreptul Uniunii, inclusiv cu prezenta directivă.
- (4) Intermediarii de asigurări și reasigurări joacă un rol central în distribuția produselor de asigurare și reasigurare în cadrul Uniunii.
- (5) Produsele de asigurare pot fi distribuite de diferite categorii de persoane sau instituții, cum ar fi agenți, brokeri și agenți de asigurări bancare, întreprinderi de asigurare, agenți de turism și societăți de închiriat autovehicule. Egalitatea de tratament între categoriile menționate anterior și protecția consumatorului impun ca toate acele persoane sau instituții să se afle sub incidența prezentei directive.
- (6) Consumatorii ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție, în ciuda diferențelor dintre canalele de distribuție. Pentru a garanta că se aplică același nivel de protecție, iar consumatorii pot beneficia de standarde comparabile, în special în ceea ce privește informațiile comunicate, este esențial să existe condiții de concurență egale între distribuitori.
- (7) În urma punerii în aplicare a Directivei 2002/92/CE, s-a dovedit că o serie de dispoziții ar trebui să fie mai explicit precizate în vederea facilitării exercitării activității de distribuție de asigurări, și că protecția consumatorilor impune o extindere a domeniului de aplicare al directivei menționate pentru a include toate vânzările de produse de asigurare. Întreprinderile de asigurare care vând în mod direct produse de asigurare ar trebui să fie incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive, în mod similar agenților și brokerilor de asigurări.

⁽¹⁾ JO C 44, 15.2.2013, p. 95.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 24 noiembrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 14 decembrie 2015.⁽³⁾ Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO L 9, 15.1.2003, p. 3).

- (8) Pentru a garanta același nivel de protecție pentru consumatori, indiferent de canalul de distribuție prin intermediul căruia aceștia își achiziționează produsul de asigurare, fie direct de la întreprinderea de asigurare, fie indirect printr-un intermediar, domeniul de aplicare al prezentei directive ar trebui să includă nu doar întreprinderile de asigurare sau intermediarii, ci și alți participanți la piață care vând produse de asigurare ca activitate auxiliară, de exemplu, agenți de turism și societăți de închiriat autovehicule, cu excepția cazului în care îndeplinesc condițiile pentru exceptare.
- (9) Există încă diferențe substanțiale între dispozițiile de drept intern care obstrucționează accesul la activitățile de distribuție de asigurări și reasigurări și exercitarea acestor activități pe piața internă. Este necesar să se consolideze în continuare piața internă și să se promoveze o piață internă veritabilă pentru produsele de asigurare de viață și de asigurare generală și serviciile aferente.
- (10) Actualele turbulențe financiare, precum și cele recente, au subliniat necesitatea de a asigura o protecție eficientă a consumatorilor în toate sectoarele financiare. Prin urmare, este oportună consolidarea încrederii consumatorilor și uniformizarea cadrelor de reglementare în ceea ce privește distribuția produselor de asigurare pentru a garanta un nivel adecvat de protecție a consumatorilor în întreaga Uniune. Ar trebui să se îmbunătățească nivelul de protecție a consumatorilor în raport cu Directiva 2002/92/CE pentru a se reduce necesitatea de a adopta măsuri diferite la nivel național. Este important să se ia în considerare caracterul specific al contractelor de asigurare, comparativ cu produsele de investiții reglementate în temeiul Directivei 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Prin urmare, distribuția contractelor de asigurare, inclusiv a produselor de investiții bazate pe asigurări, ar trebui să fie reglementată de prezenta directivă și ar trebui să fie aliniată la Directiva 2014/65/UE. Ar trebui ca standardele minime să devină mai stricte în ceea ce privește normele de distribuție și ar trebui create condiții de concurență echitabile aplicabile tuturor produselor de investiții bazate pe asigurări.
- (11) Prezenta directivă ar trebui să se aplice persoanelor a căror activitate constă în prestarea de servicii de distribuție de asigurări sau de reasigurări în favoarea unor terți.
- (12) Prezenta directivă ar trebui să se aplice persoanelor a căror activitate constă în furnizarea de informații privind unul sau mai multe contracte de asigurare ca răspuns la criteriile selectate de consumator fie prin intermediul unui site web, fie prin alte mijloace sau în furnizarea unei clasificări a produselor de asigurare ori a unei reduceri a prețului unui contract de asigurare, în cazul în care consumatorul poate să încheie un contract de asigurare în mod direct sau indirect la finalizarea procesului. Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice site-urilor web administrate de autorități publice sau asociații de consumatori și care nu au ca scop încheierea unui contract, ci doar compară produse de asigurare disponibile pe piață.
- (13) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice activităților de simplă prezentare care constau în furnizarea de date și informații referitoare la potențiali titulari de polițe intermediarilor sau întreprinderilor de asigurare sau reasigurare sau care constau în furnizarea de informații referitoare la produse de asigurare sau reasigurări ori referitoare la o întreprindere sau un intermediar de asigurări sau reasigurări unor potențiali titulari de polițe.
- (14) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice persoanelor cu o altă activitate profesională, cum ar fi experții fiscali, contabilii sau avocații, care oferă consultanță privind acoperirea prin asigurare numai ocazional, în cadrul acestei alte activități profesionale, după cum nu ar trebui să se aplice nici în cazul simplei furnizări de informații generale cu privire la produsele de asigurare, cu condiția ca activitatea respectivă să nu vizeze sprijinirea consumatorului în vederea încheierii sau executării unui contract de asigurare sau reasigurare. Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice gestionării cu titlu profesional a solicitărilor de despăgubire în numele unei întreprinderi de asigurare sau reasigurare sau evaluării daunelor și expertizării solicitărilor de despăgubire.
- (15) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice persoanelor care distribuie asigurări ca activitate auxiliară în cazul în care prima nu depășește o anumită sumă, iar riscurile asigurate sunt limitate. Astfel de asigurări pot fi complementare unui produs sau serviciu, acoperind inclusiv riscul de a nu utiliza un serviciu care se preconizează a fi utilizat la un anumit moment dat, cum ar fi o călătorie cu trenul, un abonament la o sală de sport sau un abonament la teatru, și alte riscuri legate de călătorii, cum ar fi anularea călătoriei sau pierderea bagajelor. Cu toate acestea, pentru a se asigura un nivel adecvat de protecție a consumatorilor în cadrul oricărei activități de distribuție de asigurări, o întreprindere de asigurare sau un intermediar de asigurări care desfășoară activități de distribuție prin intermediul unui intermediar de asigurări auxiliare care este scutit prin aplicarea cerințelor din prezenta directivă, ar trebui să îndeplinească anumite cerințe de bază, cum ar fi comunicarea identității sale și a modului în care se poate face o reclamație și luarea în considerare a cerințelor și nevoilor consumatorului.

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

- (16) Prezenta directivă ar trebui să garanteze că se aplică același nivel de protecție a consumatorilor și toți consumatorii pot beneficia de standarde comparabile. Prezenta directivă ar trebui să promoveze condiții de concurență echitabile și o concurență în termeni de egalitate între intermediari, indiferent dacă aceștia au sau nu legătură cu o întreprindere de asigurare. Consumatorii au de câștigat dacă produsele de asigurare sunt distribuite prin diferite canale și intermediari a căror cooperare cu întreprinderile de asigurare ia diferite forme, cu condiția ca aceștia să aibă obligația de a aplica norme similare de protecție a consumatorilor. Statele membre ar trebui să țină seama de astfel de preocupări la punerea în aplicare a prezentei directive.
- (17) Prezenta directivă ar trebui să țină seama de diferențele dintre diversele tipuri de canale de distribuție. De exemplu, ar trebui să țină seama de caracteristicile intermediarilor de asigurări care au obligația contractuală de a-și desfășura activitatea de distribuție de asigurări exclusiv cu una sau mai multe întreprinderi de asigurare (intermediari de asigurare legați) care există pe piețele anumitor state membre și ar trebui să instituie condiții adecvate și proporționale aplicabile diferitelor tipuri de distribuție. Statele membre ar trebui în special să prevadă ca distribuitorii de asigurări sau reasigurări care sunt responsabili pentru activitatea unor intermediari de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare să aibă obligația de a garanta că astfel de intermediari îndeplinesc condițiile pentru înregistrare și de a înregistra intermediarii respectivi.
- (18) Intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare care sunt persoane fizice ar trebui înregistrați la autoritatea competentă din statul membru în care își au domiciliul. Persoanele care fac zilnic naveta între statul membru în care își au domiciliul și statul membru din care își exercită activitatea de distribuție, adică unde au sediul, ar trebui înregistrate în statul membru în care își au sediul. Intermediarii de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare care sunt persoane juridice ar trebui înregistrați la autoritatea competentă din statul membru în care au sediul social sau, dacă în temeiul legislației naționale nu au sediu social, acolo unde au sediul central. Statele membre ar trebui să le poată permite altor organe să coopereze cu autoritățile competente pentru înregistrarea sau reglementarea intermediarilor de asigurări. Intermediarii de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare ar trebui să fie înregistrați cu condiția să îndeplinească cerințe profesionale stricte referitoare la competența și buna lor reputație, asigurarea de răspundere civilă profesională și capacitatea lor financiară. Intermediarii deja înregistrați în statele membre nu ar trebui să fie obligați să se înregistreze din nou în temeiul prezentei directive.
- (19) Incapacitatea intermediarilor de asigurări de a-și desfășura activitatea liber pe tot teritoriul Uniunii este un obstacol în calea bunei funcționări a pieței interne în asigurări. Prezenta directivă constituie un pas important în direcția îmbunătățirii nivelului de protecție a consumatorilor și de integrare a pieței.
- (20) Intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare ar trebui să fie în măsură să se prevaleze de libertatea de stabilire și de libertatea de a presta servicii care sunt consacrate de TFUE. În consecință, înregistrarea în statul membru de origine ar trebui să le permită intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare să își desfășoare activitatea în alte state membre, în conformitate cu principiul libertății de stabilire și al libertății de a presta servicii, cu condiția respectării procedurilor corespunzătoare de notificare între autoritățile competente.
- (21) Pentru a se asigura un nivel ridicat de calitate a serviciilor și o protecție efectivă a consumatorilor, statul membru de origine și statul membru gazdă ar trebui să coopereze îndeaproape pentru a garanta respectarea obligațiilor prevăzute de prezenta directivă. Atunci când intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare își desfășoară activitatea într-un alt stat membru în temeiul libertății de a presta servicii, autoritatea competentă din statul membru de origine ar trebui să fie responsabilă să asigure îndeplinirea tuturor obligațiilor prevăzute în prezenta directivă în legătură cu întreaga activitate de pe piața internă. În cazul în care constată o încălcare a obligațiilor care intervine pe teritoriul său, autoritatea competentă dintr-un stat membru gazdă ar trebui să informeze autoritatea competentă din statul membru de origine, care ar trebui să aibă obligația de a lua măsurile ce se impun. Aceasta este situația în special în cazul în care sunt încălcate normele privind buna reputație, cunoștințele profesionale și cerințele de competență sau cele privind desfășurarea activității. În plus, autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să aibă dreptul de a interveni atunci când statul membru de origine nu ia măsurile adecvate sau când măsurile luate sunt insuficiente.
- (22) În cazul în care se înființează o sucursală sau o prezență permanentă într-un alt stat membru, este oportun ca responsabilitatea pentru asigurarea îndeplinirii condițiilor să fie partajată între statul membru de origine și statul membru gazdă. În timp ce responsabilitatea pentru îndeplinirea obligațiilor legate de desfășurarea activității în general – cum ar fi normele privind cerințele profesionale – ar trebui să îi revină în continuare autorității competente

din statul membru de origine, în aceleași condiții care se aplică în cazul furnizării de servicii, autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să își asume responsabilitatea pentru asigurarea respectării normelor privind furnizarea de informații și desfășurarea activității în legătură cu serviciile furnizate pe teritoriul său. Cu toate acestea, în cazul în care constată o încălcare a obligațiilor care intervine pe teritoriul său și pentru care prezenta directivă nu conferă responsabilitatea statului membru gazdă, autoritatea competentă dintr-un stat membru gazdă ar trebui să informeze autoritatea competentă din statul membru de origine, care are obligația de a lua măsurile ce se impun. Aceasta este situația în special în cazul în care sunt încălcate normele privind buna reputație, cunoștințele profesionale și cerințele de competență. În plus, autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să aibă dreptul de a interveni atunci când statul membru de origine nu ia măsurile adecvate sau când măsurile luate sunt insuficiente.

- (23) Autoritățile competente din statele membre ar trebui să dispună de toate mijloacele necesare pentru a asigura o desfășurare ordonată a activității intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare în întreaga Uniune, indiferent dacă activitatea este desfășurată în baza libertății de stabilire sau a libertății de a presta servicii. Pentru a asigura eficacitatea supravegherii, toate acțiunile întreprinse de autoritățile competente ar trebui să fie proporționale cu natura, dimensiunea și complexitatea riscurilor inerente activității unui anumit distribuitor, indiferent de importanța distribuitorului în cauză pentru stabilitatea financiară globală a pieței.
- (24) Statele membre ar trebui să instituie un punct unic de informare care să ofere acces la registrele lor de intermediari de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare. Respectivul punct unic de informare ar trebui să conțină, de asemenea, un link către autoritatea competentă relevantă din fiecare stat membru. Pentru a spori transparența și a facilita activitatea transfrontalieră, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, ar trebui să creeze, să publice și să actualizeze regulat o bază de date electronică unică în care să fie înregistrat fiecare intermediar de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare care și-a notificat intenția de a-și exercita libertatea de stabilire sau de a presta servicii. Statele membre ar trebui să furnizeze cu promptitudine EIOPA informațiile relevante pentru a-i permite să facă acest lucru. Baza de date ar trebui să conțină un link către autoritatea competentă relevantă din fiecare stat membru. Fiecare autoritate competentă din fiecare stat membru ar trebui să includă pe pagina sa web un link către baza de date.
- (25) Orice prezență permanentă a unui intermediar pe teritoriul unui alt stat membru care este echivalentă unei sucursale ar trebui să fie tratată la fel ca o sucursală, cu excepția cazului în care intermediarul a înființat prezența în mod legal sub o altă formă juridică. Ar putea fi cazul, în funcție de circumstanțe, chiar atunci când prezența respectivă nu ia forma unei sucursale, ci constă dintr-un simplu birou administrat de personalul propriu al intermediarului sau de o persoană independentă, dar cu mandat permanent pentru a acționa în numele intermediarului în același fel ca o agenție.
- (26) Ar trebui să fie definite în mod clar drepturile și responsabilitățile care revin statului membru de origine și statului membru gazdă în ceea ce privește supravegherea intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare înregistrați de către acestea sau care desfășoară activități de distribuție de asigurări sau reasigurări pe teritoriul lor în temeiul libertății de stabilire sau al libertății de a presta servicii.
- (27) Pentru a face față situațiilor în care un intermediar de asigurări sau de asigurări auxiliare se stabilește într-un stat membru exclusiv pentru a evita respectarea normelor dintr-un alt stat membru în care își desfășoară integral sau în principal activitatea, ar putea fi o soluție oportună să se prevadă posibilitatea ca statul membru gazdă să ia măsuri de precauție atunci când activitatea acestuia pune în pericol în mod grav buna funcționare a pieței de asigurări și reasigurări din statul membru gazdă, iar prezenta directivă nu ar trebui să împiedice acest lucru. Cu toate acestea, măsurile respective nu ar trebui să constituie un obstacol în calea libertății de a furniza servicii și a libertății de stabilire ori să împiedice accesul la activități transfrontaliere.
- (28) Este important să se garanteze un nivel ridicat de profesionalism și competență în rândul intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare, precum și în rândul angajaților întreprinderilor de asigurare și reasigurare care sunt implicați în activități premergătoare vânzării, în vânzare și în activități ulterioare vânzării de polițe de asigurare și reasigurare. Prin urmare, cunoștințele profesionale ale intermediarilor și ale intermediarilor de asigurări

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

auxiliare și ale angajaților întreprinderilor de asigurare și reasigurare trebuie să corespundă complexității acestor activități. Intermediarii de asigurări auxiliare ar trebui să aibă obligația de a cunoaște termenii și condițiile polițelor pe care le distribuie și, dacă este cazul, normele privind gestionarea solicitărilor de despăgubiri și a reclamațiilor.

- (29) Ar trebui asigurate formarea și pregătirea continue. Formarea și pregătirea ar putea să cuprindă oportunități de învățare facilitată de diverse tipuri, inclusiv cursuri, cursuri online și mentorat. Aspectele precum forma, conținutul și certificatele necesare sau alte documente justificative adecvate, cum ar fi înscrierea într-un registru sau absolvirea cu succes a unui examen, ar trebui să fie reglementate de statele membre.
- (30) Cerințele referitoare la integritate contribuie la soliditatea și fiabilitatea sectorului asigurărilor și la obiectivul de a asigura o protecție adecvată a titularilor de polițe. Cerințele respective includ absența antecedentelor penale sau a echivalentului la nivel național în ceea ce privește anumite infracțiuni, precum încălcări ale legislației privind serviciile financiare, înșelăciuni, fraudă sau infracțiuni financiare și alte infracțiuni legate de legislația societăților comerciale și legislația privind falimentul și insolvența.
- (31) Este, de asemenea, important ca persoanele relevante din conducerea unui intermediar de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare care sunt implicate în distribuția de produse de asigurare sau reasigurări, precum și angajații relevanți ai unui distribuitor de asigurări sau reasigurări care sunt implicați direct în distribuția de asigurări sau reasigurări să aibă un nivel adecvat de cunoștințe și competențe în ceea ce privește activitatea de distribuție. Pentru a asigura un nivel adecvat de cunoștințe și competențe, persoanele în cauză ar trebui să fie supuse unor cerințe specifice în acest sens.
- (32) Membrii conducerii sau personalului care nu sunt direct implicați în distribuția de produse de asigurare sau reasigurare nu ar trebui considerați persoane relevante de către statele membre. În cazul intermediarilor și întreprinderilor de asigurare și reasigurare, toți angajații implicați direct în activitatea de distribuție ar trebui să dețină un nivel adecvat de cunoștințe și competențe, cu anumite excepții, cum ar fi angajații care îndeplinesc exclusiv sarcini administrative. În cazul intermediarilor de asigurări auxiliare, cel puțin persoanele responsabile pentru distribuția de asigurări auxiliare ar trebui să fie incluse în categoria angajaților relevanți care trebuie să dețină un nivel adecvat de cunoștințe și competențe. În cazul în care distribuitorul de asigurări și reasigurări este o persoană juridică, persoanele din conducere care sunt responsabile de punerea în aplicare a politicilor și procedurilor legate de activitatea de distribuție de produse de asigurare sau reasigurare ar trebui, de asemenea, să îndeplinească cerințe adecvate privind cunoștințele și competențele. În acest sens, persoana care este responsabilă de activitatea de distribuție de asigurări sau reasigurări din cadrul intermediarului de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare ar trebui să respecte întotdeauna cerințe adecvate privind cunoștințele și competențele.
- (33) În cazul intermediarilor și întreprinderilor de asigurare care le oferă consumatorilor de retail consultanță cu privire la produse de investiții bazate pe asigurări sau care vând astfel de produse acestor consumatori, statele membre ar trebui să se asigure că aceștia posedă un nivel adecvat de cunoștințe și competențe în legătură cu produsele oferite. Astfel de cunoștințe și competențe sunt deosebit de importante având în vedere complexitatea sporită și inovarea permanentă în crearea de produse de investiții bazate pe asigurări. Achiziționarea unui produs de investiții bazat pe asigurări implică riscuri, iar investitorii ar trebui să se poată baza pe informațiile și pe calitatea evaluărilor furnizate. În plus, angajații ar trebui să dispună de timpul și resursele necesare pentru a le putea furniza consumatorilor toate informațiile pertinente cu privire la produsele pe care le oferă.
- (34) Coordonarea dispozițiilor de drept intern referitoare la cerințele profesionale și înregistrarea persoanelor care inițiază și desfășoară activitatea de distribuție de asigurări sau de reasigurări poate să contribuie atât la realizarea pieței interne pentru servicii financiare, cât și la o mai bună protecție a consumatorilor în acest domeniu.
- (35) Pentru a stimula activitatea transfrontalieră, ar trebui să se introducă principii care reglementează recunoașterea reciprocă a cunoștințelor și a abilităților intermediarilor de asigurări.
- (36) În pofida sistemelor de pașaport unic existente pentru asigurători și intermediari, piața asigurărilor din Uniune rămâne foarte fragmentată. Pentru a facilita activitatea transfrontalieră și a spori gradul de transparență pentru consumatori, statele membre ar trebui să asigure publicarea unor norme de interes general aplicabile pe teritoriile lor și ar trebui puse la dispoziția publicului un registru electronic unic, precum și informații referitoare la normele de interes general din toate statele membre aplicabile activităților de distribuție de asigurări și reasigurări.
- (37) Cooperarea și schimbul de informații între autoritățile competente sunt esențiale pentru a proteja consumatorii și pentru a garanta soliditatea activităților de asigurare și reasigurare pe piața internă. Ar trebui să fie promovate în special schimburile de informații, atât în cursul înregistrării, cât și periodic, în ceea ce privește informațiile privind

buna reputație, cunoștințele și competențele profesionale ale persoanelor responsabile de desfășurarea activității de distribuție de asigurări sau reasigurări.

- (38) Sunt necesare proceduri extrajudiciare adecvate și eficiente de contestație și de atac în statele membre pentru soluționarea litigiilor dintre distribuitorii de asigurări și consumatori, prin utilizarea, după caz, a procedurilor existente. Aceste proceduri ar trebui să fie disponibile pentru soluționarea litigiilor privind drepturile și obligațiile instituite în temeiul prezentei directive. Astfel de proceduri extrajudiciare de contestație și de atac ar trebui să urmărească soluționarea mai rapidă și mai puțin costisitoare a litigiilor dintre distribuitorii de asigurări și consumatori.
- (39) Extinderea paletei de activități pe care mulți intermediari de asigurări și multe întreprinderi de asigurare le desfășoară simultan a crescut potențialul de apariție a unor conflicte de interese între aceste activități diverse și interesele consumatorilor lor. Prin urmare, este necesar să se prevadă norme prin care să se asigure că aceste conflicte de interese nu afectează în mod negativ interesele consumatorului.
- (40) Consumatorilor ar trebui să li se furnizeze în avans informații clare cu privire la statutul persoanelor care vând produse de asigurare și cu privire la tipul de remunerație pe care acestea o primesc. Astfel de informații ar trebui să fie puse la dispoziția consumatorului în etapa precontractuală. Rolul lor este de a face cunoscută legătura dintre întreprinderea de asigurare și intermediar, dacă este cazul, precum și tipul de remunerație pe care o primește intermediarul.
- (41) Pentru a furniza unui consumator informații privind serviciile de distribuție de asigurări furnizate, indiferent dacă un consumator cumpără printr-un intermediar sau în mod direct de la o întreprindere de asigurare, și pentru a evita denaturarea concurenței prin încurajarea întreprinderilor de asigurare să vândă în mod direct către consumatori, mai degrabă decât prin intermediari, în încercarea de a evita respectarea cerințelor de informare, întreprinderile de asigurare ar trebui, de asemenea, să aibă obligația de a furniza consumatorilor informații cu privire la natura remunerației pe care o primesc angajații lor pentru vânzarea de produse de asigurare.
- (42) Intermediarii și întreprinderile de asigurare sunt supuși unor cerințe uniforme atunci când distribuie produse de investiții bazate pe asigurări, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1286/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾. În plus față de informațiile care trebuie furnizate în documentul cu informații esențiale, distribuitorii de produse de investiții bazate pe asigurări ar trebui să furnizeze informații suplimentare indicând eventualele costuri de distribuție care nu sunt incluse în costurile menționate în documentul cu informații esențiale, pentru a-i permite consumatorului să înțeleagă efectul cumulativ pe care costurile totale respective îl au asupra randamentului investiției. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să includă dispoziții privind furnizarea de informații referitoare la costurile serviciului de distribuție pentru respectivele produse de investiții bazate pe asigurări.
- (43) Întrucât prezenta directivă are ca obiectiv sporirea protecției consumatorilor, unele dintre dispozițiile ei se aplică numai în relațiile dintre întreprinderi și consumatori, în special cele care reglementează normele de conduită profesională a intermediarilor de asigurări sau a altor comercianți de produse de asigurare.
- (44) Pentru a evita cazuri de vânzări inadecvate, vânzarea de produse de asigurare ar trebui să fie însoțită întotdeauna de un test de cerințe și nevoi bazat pe informațiile furnizate de consumator. Orice produs de asigurare propus consumatorului ar trebui să fie întotdeauna coerent cu cerințele și nevoile consumatorului și să fie prezentat sub o formă ușor de înțeles, pentru a-i permite consumatorului să ia o decizie în cunoștință de cauză.
- (45) Atunci când se oferă consultanță înainte de vânzarea unui produs de asigurare, în plus față de a obligația de a specifica cerințele și nevoile consumatorului, acestuia ar trebui să i se facă o recomandare personalizată care să explice de ce un anumit produs este cel mai adecvat pentru solicitările și nevoile sale în materie de asigurări.
- (46) Statele membre ar trebui să impună ca politicile aplicate de distribuitorii de asigurări pentru remunerarea angajaților și a reprezentanților lor să nu aducă atingere capacității lor de a acționa în conformitate cu interesul consumatorilor și să nu îi împiedice pe angajați sau reprezentanți să le facă o recomandare adecvată sau să le prezinte informațiile în mod just, clar și fără a induce în eroare. Remunerația bazată pe ținte de vânzări nu ar trebui să constituie un stimul pentru a recomanda un anumit produs unui consumator.
- (47) Este esențial pentru consumatori să știe dacă au de-a face cu un intermediar care oferă consultanță pe baza unei analize imparțiale și personale. Pentru a evalua dacă intermediarul a luat în considerare un număr suficient de contracte și furnizori pentru a face o analiză imparțială și personală, ar trebui să se țină seama, printre altele, de nevoile consumatorului, de numărul de furnizori de pe piață, de cota de piață a respectivilor furnizori, de numărul de produse de asigurare relevante disponibile de la fiecare furnizor și de caracteristicile acestor produse. Prezenta

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1286/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind documentele cu informații esențiale referitoare la produsele de investiții individuale structurate și bazate pe asigurări (PRIIP) (JO L 352, 9.12.2014, p. 1).

directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să le impună intermediarilor de asigurări care doresc să ofere consultanță pe baza unei analize imparțiale și personale în legătură cu un contract de asigurare obligația de a oferi astfel de servicii de consultanță pentru toate contractele de asigurare pe care le distribuie.

- (48) Înainte de încheierea unui contract, inclusiv în cazul vânzărilor fără consultanță, consumatorul ar trebui să primească informațiile relevante despre produsul de asigurare care să îi permită să ia o decizie în cunoștință de cauză. Un document de informare privind produsul de asigurare ar trebui să conțină informații standardizate despre produsele de asigurare generală. Documentul ar trebui să fie elaborat de către întreprinderea de asigurare relevantă sau, în statele membre în care este cazul, de intermediarul de asigurări care a creat produsul de asigurare în cauză. Intermediarul de asigurări ar trebui să îi explice consumatorului principalele caracteristici ale produselor de asigurare pe care le vinde, prin urmare personalul său ar trebui să dispună de timpul și resursele necesare pentru a face acest lucru.
- (49) În cazul asigurărilor de grup, prin „consumator” ar trebui să se înțeleagă reprezentantul unui grup de membri care încheie un contract de asigurare în numele grupului de membri atunci când fiecare membru în parte nu poate lua separat decizia de a participa, cum ar fi în cazul unui regim de pensii ocupaționale. Imediat după înscrierea unui membru în asigurarea de grup, reprezentantul grupului ar trebui să prezinte, dacă este cazul, documentul de informare privind produsul de asigurare și informațiile privind conduita profesională a distribuitorului.
- (50) Ar trebui prevăzute norme uniforme pentru a-i oferi consumatorului posibilitatea de a alege mijloacele de transmitere a informațiilor, permițându-se utilizarea mijloacelor de comunicare electronice în cazurile adecvate, în funcție de circumstanțele tranzacției. Totuși, consumatorul trebuie să aibă opțiunea de a primi informațiile pe hârtie. În vederea facilitării accesului consumatorului la informații, toate informațiile precontractuale ar trebui să fie accesibile cu titlu gratuit.
- (51) Este mai puțin necesar să se solicite ca astfel de informații să fie oferite în cazul în care consumatorul urmărește să asigure sau să reasigure riscuri industriale și comerciale sau, doar în ceea ce privește distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări, în cazul în care consumatorul este un client profesional în sensul definiției din Directiva 2014/65/UE.
- (52) Prezenta directivă ar trebui să specifice obligațiile minime ale distribuitorilor de asigurări atunci când furnizează informații consumatorilor. Un stat membru ar trebui să poată menține sau adopta dispoziții mai stricte în domeniul furnizării de informații care pot fi impuse distribuitorilor de asigurări care desfășoară activități de distribuție de asigurări pe teritoriul său, independent de dispozițiile statului membru de origine, cu condiția ca respectivele dispoziții mai stricte să respecte dreptul Uniunii, inclusiv Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾. Un stat membru care propune să aplice și aplică dispoziții care reglementează activitatea distribuitorilor de asigurări și vânzarea de produse de asigurare suplimentar față de cele prevăzute de prezenta directivă ar trebui să se asigure că povara administrativă care rezultă din respectivele dispoziții este proporțională cu privire la protecția consumatorilor și rămâne limitată.
- (53) Practicile de vânzare combinată (*cross-selling*) fac parte din strategiile obișnuite ale distribuitorilor de asigurări de pe întregul teritoriu al Uniunii. Acestea pot aduce beneficii consumatorilor, dar pot reprezenta, de asemenea, practici în care interesele consumatorilor nu sunt luate în considerare în mod adecvat. Prezenta directivă nu ar trebui să prevină distribuția de polițe de asigurare multirisic.
- (54) Dispozițiile prezentei directive privind vânzarea combinată nu ar trebui să aducă atingere aplicării actelor legislative ale Uniunii care reglementează practicile de vânzare combinată în legătură cu anumite categorii de bunuri și servicii.
- (55) Pentru a se asigura că produsele de asigurare satisfac nevoile pieței-țintă, întreprinderile de asigurare și, în statele membre în care intermediarii de asigurări creează produse de asigurare pentru vânzare către consumatori, intermediarii de asigurări ar trebui să mențină, să aplice și să revizuiască un proces pentru aprobarea fiecărui produs de asigurare. Un distribuitor de asigurări care oferă consultanță privind produse de asigurare pe care nu le creează sau propune astfel de produse ar trebui să fie în orice caz în măsură să înțeleagă caracteristicile și piața-țintă identificată pentru produsele în cauză. Prezenta directivă nu ar trebui să limiteze varietatea și flexibilitatea abordărilor pe care le aplică întreprinderile pentru a crea noi produse.
- (56) Produsele de investiții bazate pe asigurări sunt adesea oferite consumatorilor ca potențiale alternative sau substitute pentru produsele de investiții care fac obiectul Directivei 2014/65/UE. Pentru a asigura o protecție adecvată a investitorilor și pentru a evita riscul de arbitraj de reglementare, este important ca produsele de investiții bazate pe asigurări să fie supuse nu numai standardelor de conduită profesională definite pentru toate produsele de asigurare,

⁽¹⁾ Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO L 178, 17.7.2000, p. 1).

ci și unor standarde specifice care vizează elementul de investiții din cadrul acestor produse. Astfel de standarde specifice ar trebui să includă furnizarea de informații adecvate, cerințe privind adecvarea consultanței și restricții privind remunerarea.

- (57) Pentru a se asigura că orice onorariu sau comision sau orice alt beneficiu nepecuniar în legătură cu distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări care este plătit către sau de către orice parte, cu excepția consumatorului sau a unei persoane care acționează în numele consumatorului, nu are efecte negative asupra calității serviciului relevant oferit consumatorului, distribuitorul de asigurări ar trebui să instituie măsuri adecvate și proporționale pentru a evita astfel de efecte negative. În acest sens, distribuitorul de asigurări ar trebui să elaboreze, să adopte și să revizuiască regulat politici și proceduri privind conflictele de interese cu scopul de a limita orice efecte negative asupra calității serviciilor relevante oferite consumatorului și a se asigura că acesta din urmă este informat corespunzător cu privire la onorarii, comisioane sau beneficii.
- (58) Pentru a asigura respectarea dispozițiilor prezentei directive de către întreprinderile de asigurare și persoanele care exercită activități de distribuție de asigurări și pentru a garanta faptul că acestea sunt supuse unui tratament similar pe întregul teritoriu al Uniunii, statele membre ar trebui să fie obligate să prevadă sancțiuni administrative și alte măsuri care să fie eficace, proporționale și disuasive. În scopul promovării convergenței sancțiunilor și a altor măsuri, Comunicarea Comisiei din 8 decembrie 2010 privind consolidarea regimurilor de sancțiuni în sectorul serviciilor financiare conține o reexaminare a competențelor existente și a aplicării lor în practică. Prin urmare, sancțiunile administrative și celelalte măsuri prevăzute de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale cu privire la destinatari, criteriile care trebuie luate în considerare la aplicarea unei sancțiuni sau a unei alte măsuri, și publicare.
- (59) În pofida faptului că statele membre pot să stabilească norme privind sancțiuni administrative și sancțiuni penale pentru aceleași încălcări, nu ar trebui să li se impună să stabilească norme privind sancțiuni administrative pentru încălcările prezentei directive care fac obiectul dreptului penal intern. În conformitate cu dreptul intern, statelor membre nu le revine obligația de a impune atât sancțiuni administrative, cât și sancțiuni penale pentru aceeași infracțiune, dar ar trebui să poată face acest lucru dacă dreptul intern le-o permite. Cu toate acestea, menținerea de sancțiuni penale în locul celor administrative pentru încălcări ale prezentei directive nu ar trebui să reducă și nici să afecteze în alt mod capacitatea autorităților competente de a coopera, de a accesa și a face schimb de informații în timp util cu autoritățile competente din alte state membre în sensul prezentei directive, inclusiv după eventuala înaintare a cazurilor relevante de încălcare către autoritățile judiciare competente în vederea urmăririi penale.
- (60) Autoritățile competente ar trebui să fie abilitate în special să impună sancțiuni pecuniare suficiente de ridicate pentru a contracara profiturile efective sau potențiale și pentru a fi disuasive chiar și pentru instituțiile mari și pentru managerii acestora.
- (61) Pentru a asigura o protecție adecvată a investitorilor și pentru a evita riscul de arbitraj de reglementare, este important ca, în eventualitatea încălcărilor legate de distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări, sancțiunile și alte măsuri administrative impuse de statele membre să fie aliniate cu cele din Regulamentul (UE) nr. 1286/2014.
- (62) Pentru a se asigura o aplicare consecventă a sancțiunilor în Uniune, în momentul stabilirii tipului de sancțiuni sau altor măsuri administrative și a nivelului sancțiunilor administrative pecuniare, statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante.
- (63) Pentru a se asigura că deciziile autorităților competente cu privire la încălcări au un efect disuasiv asupra publicului larg și pentru a informa participanții pe piață cu privire la comportamente considerate a fi în detrimentul consumatorilor, deciziile în cauză ar trebui să fie publicate, cu condiția să fi expirat termenul pentru depunerea unei căi de atac fără să fi fost depusă o cale de atac și cu excepția cazului în care publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs. În cazul în care dreptul intern prevede publicarea sancțiunii sau a altei măsuri care face obiectul unei căi de atac, o astfel de informație, precum și rezultatul căii de atac, ar trebui publicate fără întârziere. În orice caz, dacă publicarea sancțiunii sau a unei alte măsuri ar aduce un prejudiciu disproporționat părților implicate, autoritatea competentă ar trebui să fie abilitată să decidă să nu publice sancțiunea sau respectiva măsură sau să o publice anonim.
- (64) Pentru a detecta eventualele încălcări ale normelor, autoritățile competente ar trebui să aibă competențele de investigare necesare și să instituie mecanisme eficace pentru a permite raportarea încălcărilor potențiale sau reale.
- (65) Prezenta directivă ar trebui să facă trimitere atât la sancțiuni administrative, cât și la alte măsuri, indiferent de clasificarea acestora în categoria sancțiunilor sau a altor măsuri în temeiul dreptului intern.
- (66) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor prevăzute de legislația statelor membre în materie de infracțiuni penale.

- (67) În vederea realizării obiectivelor stabilite în prezenta directivă, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să îi fie delegată Comisiei în ceea ce privește cerințele de supraveghere a produselor și de guvernanta pentru toate produsele și în ceea ce privește distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări, gestionarea conflictelor de interese, condițiile în care se pot plăti și primi stimulente și evaluarea caracterului adecvat și corespunzător. Este deosebit de important ca Comisia să desfășoare consultări adecvate în etapa pregătitoare, inclusiv la nivel de experți. În contextul pregătirii și elaborării actelor delegate, Comisia ar trebui să garanteze transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (68) Standardele tehnice în domeniul serviciilor financiare ar trebui să asigure o armonizare consecventă și o protecție corespunzătoare a consumatorilor din întreaga Uniune. EIOPA, ca organism cu înaltă specializare, ar trebui să i se încredințeze exclusiv sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică alegeri de politică, care să fie prezentate Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.
- (69) În conformitate cu înțelegerea comună privind actele delegate dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie, fără a aduce atingere revizuirii sale pe viitor, Comisia ar trebui să țină seama de perioada de formulare a obiecțiunilor, precum și de procedurile Parlamentului European și Consiliului în ceea ce privește data transmiterii actelor delegate. În plus, în conformitate cu înțelegerea comună privind actele delegate, fără a aduce atingere revizuirii sale pe viitor și, după caz, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, ar trebui asigurat un nivel adecvat de transparență și contacte corespunzătoare cu Parlamentul European și Consiliul înainte de adoptarea actului delegat.
- (70) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ ar trebui să reglementeze prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de către EIOPA în temeiul prezentei directive, sub supravegherea Autorității Europene pentru Protecția Datelor.
- (71) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, consacrate în tratat.
- (72) Prezenta directivă nu ar trebui să impună o povară prea mare pentru distribuitorii mici și mijlocii de asigurări și reasigurări. Unul dintre instrumentele pentru atingerea acestui obiectiv este aplicarea adecvată a principiului proporționalității. Acest principiu ar trebui să se aplice atât cerințelor impuse distribuitorilor de asigurări și reasigurări, cât și exercitării competențelor de supraveghere.
- (73) Prezenta directivă ar trebui să fie revizuită în termen de cinci ani de la data intrării ei în vigoare, pentru a ține seama de evoluțiile pieței și de evoluțiile din alte domenii ale dreptului Uniunii sau de experiențele statelor membre în aplicarea dreptului Uniunii, în special cu privire la produsele reglementate de Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁾.
- (74) Directiva 2002/92/CE ar trebui abrogată la 24 de luni de la intrarea în vigoare a prezentei directive. Cu toate acestea, capitolul IIIA din Directiva 2002/92/CE ar trebui eliminat de la data intrării în vigoare a prezentei directive.
- (75) Obligația de a transpune prezenta directivă în legislația națională ar trebui limitată la dispozițiile care reprezintă o modificare de substanță a Directivei 2002/92/CE. Obligația de a transpune dispozițiile care rămân nemodificate decurge din directiva menționată.
- (76) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre referitoare la termenele de transpunere în legislația națională a Directivei 2002/92/CE.
- (77) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a emis un aviz la 23 noiembrie 2012⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (JO L 235, 23.9.2003, p. 10).

⁽⁴⁾ JO C 100, 6.4.2013, p. 12.

- (78) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sa, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (79) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazuri justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespondente din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește norme privind accesul la activitățile de distribuție de asigurări și reasigurări în Uniune.
- (2) Prezenta directivă se aplică oricărei persoane fizice sau juridice care este stabilită sau care dorește să se stabilească într-un stat membru pentru a iniția sau a desfășura activități de distribuție de produse de asigurare și reasigurare.
- (3) Prezenta directivă nu se aplică intermediarilor de asigurări auxiliare care desfășoară activități de distribuție de asigurări în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
- (a) asigurarea este complementară bunului sau serviciului oferit de un prestator, în cazul în care asigurarea respectivă oferă acoperire pentru:
- (i) riscul de defectare, pierdere sau avariere a bunului sau de nefolosire a serviciului oferite de prestatorul respectiv; sau
- (ii) avarierea sau pierderea bagajelor sau alte riscuri legate de o călătorie a cărei rezervare s-a făcut prin prestatorul respectiv;
- (b) valoarea primei pentru produsul de asigurare, calculată pro-rata pe o bază anuală, nu depășește 600 EUR;
- (c) prin derogare de la litera (b), atunci când asigurarea este complementară unui serviciu menționat la litera (a), iar durata serviciului este mai mică sau egală cu trei luni, valoarea primei plătite per persoană nu depășește 200 EUR.
- (4) Statele membre se asigură că, atunci când desfășoară activități de distribuție printr-un intermediar de asigurări auxiliare care este scutit de la aplicarea prezentei directive în temeiul alineatului (3), întreprinderea sau intermediarul de asigurări se asigură că:
- (a) înainte de încheierea contractului, sunt puse la dispoziția consumatorului informații despre identitatea și adresa sa și despre procedurile menționate la articolul 14 care permit consumatorilor și altor părți interesate să depună reclamații;
- (b) sunt instituite măsuri adecvate și proporționale pentru respectarea articolelor 17 și 24 și pentru luarea în considerare a cerințelor și nevoilor consumatorului, înainte de a se propune un contract;
- (c) documentul de informare privind produsul de asigurare menționat la articolul 20 alineatul (5) este furnizat consumatorului înainte de încheierea contractului.
- (5) Statele membre se asigură că autoritatea competentă monitorizează piața, inclusiv piața produselor de asigurare auxiliare care sunt comercializate, distribuite sau vândute în sau din statul lor membru. EIOPA poate facilita sau coordona aceste activități de monitorizare.
- (6) Prezenta directivă nu se aplică activităților de distribuție de asigurări și reasigurări pentru riscuri și angajamente situate în afara Uniunii.

Prezenta directivă nu afectează dreptul unui stat membru referitor la activitățile de distribuție de asigurări și reasigurări desfășurate de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau de intermediari de asigurări și reasigurări stabiliți într-o țară terță și care lucrează pe teritoriul acesteia în baza principiului libertății de a presta servicii, cu condiția garantării unui tratament egal pentru toate persoanele care desfășoară sau care sunt autorizate să desfășoare activități de distribuție de asigurări și reasigurări pe piața respectivă.

Prezenta directivă nu reglementează activitățile de distribuție de asigurări sau reasigurări desfășurate în țări terțe.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice dificultăți de ordin general cu care se confruntă distribuitorii de asigurări sau reasigurări la stabilirea sau desfășurarea activităților de distribuție de asigurări sau reasigurări în orice țară terță.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive:

1. „distribuție de asigurări” înseamnă orice activitate care constă în consultanță cu privire la contracte de asigurare, propunerea de astfel de contracte sau desfășurarea altor acțiuni pregătitoare în vederea încheierii unor astfel de contracte, în încheierea unor astfel de contracte sau în asistență pentru gestionarea sau derularea unor astfel de contracte, în special în cazul unei solicitări de despăgubiri, inclusiv furnizarea de informații privind unul sau mai multe contracte de asigurare în conformitate cu criteriile selectate de consumatori pe un site web sau prin alte mijloace de comunicare și alcătuirea unui clasament al produselor de asigurare, inclusiv comparații de preț și de produse, sau o reducere la o primă, în cazul în care consumatorul are posibilitatea de a încheia în mod direct sau indirect un contract de asigurare prin utilizarea unui site web sau a altor mijloace de comunicare;
2. „distribuție de reasigurări” înseamnă orice activitate care constă în consultanță cu privire la contracte de reasigurare, propunerea de astfel de contracte sau desfășurarea altor acțiuni pregătitoare în vederea încheierii unor astfel de contracte, în încheierea unor astfel de contracte sau în asistență pentru gestionarea sau derularea unor astfel de contracte, în special în cazul unei solicitări de despăgubiri, inclusiv în cazul în care sunt desfășurate de o întreprindere de reasigurare fără intervenția unui intermediar de reasigurări;
3. „intermediar de asigurări” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, alta decât o întreprindere de asigurare sau reasigurare ori angajații acesteia și alta decât un intermediar de asigurări auxiliare, care inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de distribuție de asigurări;
4. „intermediar de asigurări auxiliare” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, alta decât o instituție de credit sau o societate de investiții în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctele 1 și 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, care inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de distribuție de asigurări în mod auxiliar, cu condiția să fie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (a) persoana fizică sau juridică în cauză nu are ca activitate profesională principală distribuția de asigurări;
 - (b) persoana fizică sau juridică în cauză distribuie doar produse de asigurare care sunt complementare unui bun sau serviciu;
 - (c) produsele de asigurare în cauză nu cuprind asigurări de viață și nu acoperă riscuri de răspundere civilă, cu excepția cazului în care această acoperire este complementară bunului sau serviciului pe care intermediarul îl oferă ca parte a activității sale profesionale principale;
5. „intermediar de reasigurări” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, alta decât o întreprindere de reasigurare sau angajații acesteia, care inițiază sau desfășoară, în schimbul unei remunerații, activități de distribuție de reasigurări;
6. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere în sensul definiției de la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

7. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul definiției de la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;
 8. „distribuitor de asigurări” înseamnă orice intermediar de asigurări, intermediar de asigurări auxiliare sau întreprindere de asigurare;
 9. „remunerație” înseamnă orice comision, onorariu, cheltuială sau alt tip de plată, inclusiv beneficiile economice de orice natură sau orice alt avantaj ori stimulent financiar sau nefinanciar, oferite sau date pentru activitățile de distribuție de asigurări;
 10. „stat membru de origine” înseamnă:
 - (a) în cazul în care intermediarul este o persoană fizică, statul membru în care acesta are domiciliul;
 - (b) în cazul în care intermediarul este o persoană juridică, statul membru în care se află sediul său social sau, în cazul în care în conformitate cu dreptul intern aplicabil acesta nu are sediu social, statul membru în care se află sediul său central;
 11. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru în care un intermediar de asigurări sau de reasigurări are o prezență permanentă sau este stabilit permanent sau în care prestează servicii și care nu este statul său de origine;
 12. „sucursală” înseamnă o agenție sau o sucursală a unui intermediar care se află pe teritoriul unui alt stat membru decât statul membru de origine;
 13. „legături strânse” înseamnă legături strânse astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 17 din Directiva 2009/138/CE;
 14. „loc principal de desfășurare a activității” înseamnă locul de unde este condusă activitatea principală;
 15. „consultanță” înseamnă furnizarea unei recomandări personale unui consumator, fie la cererea sa, fie la inițiativa distribuitorului de asigurări în legătură cu unul sau mai multe contracte de asigurare;
 16. „riscuri mari” înseamnă riscuri mari în sensul definiției de la articolul 13 punctul 27 din Directiva 2009/138/CE;
 17. „produs de investiții bazat pe asigurări” înseamnă un produs de asigurare care oferă o valoare la scadență sau de răscumpărare care este expusă, parțial sau integral, direct sau indirect, fluctuațiilor pieței, cu excepția:
 - (a) produselor de asigurare generală enumerate în anexa I la Directiva 2009/138/CE (Clase de asigurare generală);
 - (b) contractelor de asigurare de viață în cadrul cărora beneficiile menționate în contract sunt plătibile numai după deces sau în caz de incapacitate rezultată în urma unei vătămări, boli sau dizabilități;
 - (c) produselor de pensii recunoscute, conform legislației naționale, ca având drept scop principal furnizarea unui venit investitorului la pensie și care îi conferă acestuia dreptul la anumite prestații;
 - (d) sistemelor de pensii ocupaționale recunoscute oficial care intră sub incidența Directivei 2003/41/CE sau a Directivei 2009/138/CE;
 - (e) produselor de pensii individuale în cazul cărora legea națională prevede o contribuție financiară din partea angajatorului, iar angajatorul sau angajatul nu poate alege produsul de pensii sau furnizorul;
 18. „suport durabil” înseamnă orice instrument care:
 - (a) îi permite unui consumator să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod care permite ca informațiile respective să fie consultate ulterior pentru o perioadă de timp adaptată scopului acestor informații; și care
 - (b) permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate.
- (2) În sensul punctelor 1 și 2 de la alineatul (1), următoarele activități nu sunt considerate distribuție de asigurări sau distribuție de reasigurări:
- (a) furnizarea ocazională de informații în contextul unei alte activități profesionale în care:
 - (i) furnizorul nu întreprinde alte acțiuni pentru a acorda asistență în vederea încheierii unui contract de asigurare;
 - (ii) scopul activității respective nu este acordarea de asistență unui consumator în vederea încheierii sau executării unui contract de reasigurare;

- (b) gestionarea solicitărilor de despăgubiri ale unei întreprinderi de reasigurare cu titlu profesional și evaluarea daunelor și expertiza de evaluare a solicitărilor de despăgubiri;
- (c) simpla furnizare de date și informații despre potențiali titulari de polițe unor intermediari de asigurări, unor intermediari de reasigurări, unor întreprinderi de asigurare sau unor întreprinderi de reasigurare, dacă furnizorul nu întreprinde acțiuni suplimentare pentru a acorda asistență în vederea încheierii unui contract de asigurare sau reasigurare;
- (d) simpla furnizare de informații despre produse de asigurare sau reasigurare, un intermediar de asigurări, un intermediar de reasigurări, o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de reasigurare unor potențiali titulari de polițe, dacă furnizorul nu întreprinde acțiuni suplimentare pentru a acorda asistență în vederea încheierii unui contract de asigurare sau reasigurare.

CAPITOLUL II

CERINȚE DE ÎNREGISTRARE

Articolul 3

Înregistrare

(1) Intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare sunt înregistrați la o autoritate competentă din statul membru de origine.

Întreprinderile de asigurare și reasigurare și angajații lor nu au obligația de a se înregistra în temeiul prezentei directive.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre pot prevedea posibilitatea ca întreprinderile și intermediarii de asigurări și reasigurări, precum și alte organisme să coopereze cu autoritățile competente pentru înregistrarea intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare și pentru aplicarea cerințelor prevăzute la articolul 10.

În special, intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare pot fi înregistrați de o întreprindere de asigurare sau reasigurare, de un intermediar de asigurări sau reasigurări sau o asociație de întreprinderi de asigurare și reasigurare sau de intermediari de asigurări și reasigurări, sub controlul unei autorități competente.

Un intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare poate acționa sub responsabilitatea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare ori a unui alt intermediar. În acest caz, statele membre pot stipula că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ori un alt intermediar are obligația de a se asigura că intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare îndeplinește condițiile de înregistrare, inclusiv cele prevăzute la articolul 3 alineatul (6) primul paragraf litera (c).

Statele membre pot dispune, de asemenea, că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau celălalt intermediar care își asumă responsabilitatea pentru intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare are obligația să înregistreze acel intermediar.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută la primul paragraf tuturor persoanelor fizice care lucrează pentru un intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare și care desfășoară activități de distribuție de asigurări sau reasigurări.

Statele membre se asigură că registrele specifică numele persoanelor fizice din conducerea distribuitorului de asigurări sau reasigurări care sunt responsabile de distribuția de asigurări sau reasigurări.

Registrele indică, de asemenea, statele membre în care intermediarul își desfășoară activitatea în conformitate cu reglementările privind libertatea de stabilire sau libertatea de a presta servicii.

(2) Statele membre pot institui mai multe registre pentru intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare, cu condiția să definească criteriile potrivit cărora se face înregistrarea intermediarilor.

Statele membre instituie un sistem de înregistrare online. Sistemul respectiv trebuie să fie ușor accesibil și să permită ca formularul de înregistrare să fie completat direct online.

(3) În cazul în care într-un stat membru există mai multe registre, statul membru respectiv creează un punct unic de informare, care să permită un acces ușor și rapid la informațiile provenind de la aceste registre și care să fie compilat și actualizat electronic. Punctul de informare oferă totodată elementele de identificare ale autorităților competente din statul membru de origine.

(4) EIOPA elaborează, publică pe site-ul său web și actualizează permanent un registru electronic unic care conține informații privind intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare care și-au notificat intenția de a desfășura activități transfrontaliere în conformitate cu capitolul III. Statele membre furnizează cu promptitudine EIOPA informațiile relevante pentru a-i permite să facă acest lucru. Registrul trebuie să conțină linkuri către site-urile web ale fiecărei autorități competente din statele membre și să poată fi accesat de pe aceste site-uri.

EIOPA are dreptul să acceseze datele stocate în registrul menționat la primul paragraf. EIOPA și autoritățile competente au dreptul să modifice datele stocate. Persoanele vizate ale căror date cu caracter personal sunt stocate în registru sau fac obiectul unui schimb au drept de acces la datele stocate și dreptul de a fi informați în mod corespunzător.

EIOPA creează un site web care să conțină linkuri către fiecare punct unic de informare sau, dacă este cazul, la un registru deschis de statele membre în conformitate cu alineatul (3).

Statele membre de origine se asigură că înregistrarea intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare se face sub rezerva îndeplinirii cerințelor relevante prevăzute la articolul 10.

Valabilitatea înregistrării este revizuită periodic de autoritatea competentă.

Statele membre de origine se asigură că intermediarii de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare care încetează să mai îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 10 sunt radiați din registru. Dacă este cazul, statul membru de origine informează statul membru gazdă în legătură cu o astfel de radieră.

(5) Statele membre se asigură că cererile de includere în registru ale intermediarilor sunt tratate în termen de trei luni de la data depunerii unei cereri complete, iar solicitantul este informat în cel mai scurt timp în privința deciziei.

(6) Statele membre se asigură că următoarele informații în ansamblu sunt solicitate drept condiție de înregistrare a intermediarilor de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare:

- (a) identitatea acționarilor sau a membrilor, indiferent dacă sunt persoane fizice sau juridice, care dețin o participație de peste 10 % și valoarea respectivelor participații;
- (b) identitatea persoanelor care au legături strânse cu intermediarul;
- (c) informația că participațiile sau legăturile strânse în cauză nu împiedică exercitarea eficientă a funcțiilor de supraveghere ale autorității competente.

Statele membre se asigură că intermediarii informează autoritățile competente fără întârzieri nejustificate despre orice modificare a informațiilor prevăzute la prezentul alineat.

(7) Statele membre se asigură că autoritățile competente refuză înregistrarea în cazul în care exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere este împiedicată de acte cu putere de lege sau acte administrative ale unei țări terțe aplicabile uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care intermediarul are legături strânse ori de anumite dificultăți legate de aplicarea respectivelor acte cu putere de lege și acte administrative.

CAPITOLUL III

LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII ȘI LIBERTATEA DE STABILIRE

Articolul 4

Exercitarea libertății de a presta servicii

(1) Orice intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare care intenționează să exercite pentru prima dată o activitate pe teritoriul unui alt stat membru în temeiul libertății de a presta servicii comunică următoarele informații autorității competente din statul său membru de origine:

- (a) numele, adresa și, dacă este cazul, numărul de înregistrare al intermediarului;

- (b) statul sau statele membre în care intermediarul intenționează să își desfășoare activitatea;
- (c) categoria intermediarului și, dacă este cazul, numele oricărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare reprezentate;
- (d) clasele relevante de asigurare, dacă este cazul.

(2) În termen de o lună de la primirea informațiilor menționate la alineatul (1), autoritatea competentă din statul membru de origine comunică informațiile respective autorității competente din statul membru gazdă, care trebuie să confirme primirea lor fără întârziere. Autoritatea competentă din statul membru de origine informează în scris intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare că informațiile au fost primite de către autoritatea competentă din statul membru gazdă și că intermediarul își poate începe activitatea în statul membru gazdă. Dacă este cazul, în același timp autoritatea competentă a statului membru gazdă comunică intermediarului faptul că informațiile privind dispozițiile legislative menționate la articolul 11 alineatul (1) aplicabile în statul membru gazdă sunt disponibile prin mijloacele menționate la articolul 11 alineatele (3) și (4) și, de asemenea, că intermediarul trebuie să respecte dispozițiile respective pentru a-și începe activitatea în statul membru gazdă.

(3) În caz de modificare a oricăreia dintre informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare notifică modificarea respectivă autorității competente din statul membru de origine cu cel puțin o lună înainte de implementarea modificării. Autoritatea competentă din statul membru gazdă este, de asemenea, informată cu privire la această modificare de către autoritatea competentă din statul membru de origine de îndată ce este posibil și în termen de cel mult o lună de la data primirii informațiilor de către autoritatea competentă din statul membru de origine.

Articolul 5

Încălcarea obligațiilor în exercitarea libertății de a presta servicii

(1) În cazul în care are motive să considere că un intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare care își desfășoară activitatea pe teritoriul său în temeiul libertății de a presta servicii a încălcat o obligație prevăzută în prezenta directivă, autoritatea competentă din statul membru gazdă își transmite constatările autorității competente din statul membru de origine.

După evaluarea informațiilor primite în temeiul primului paragraf, autoritatea competentă din statul membru de origine ia, dacă este cazul și cât mai curând posibil, măsurile care se impun pentru remedierea situației. Aceasta informează autoritatea competentă din statul membru gazdă cu privire la măsurile luate.

În cazul în care, în pofida măsurilor luate de statul membru de origine sau din cauză că măsurile respective se dovedesc a fi inadecvate sau nu au fost luate măsuri, intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare continuă să acționeze de o manieră care aduce, în mod evident, prejudicii intereselor consumatorilor din statul membru gazdă pe o scară largă sau bunei funcționări a piețelor de asigurare și reasigurare, autoritatea competentă din statul membru gazdă poate adopta, după ce informează autoritatea competentă din statul membru de origine, măsuri adecvate pentru a preveni alte nereguli, inclusiv, în măsura în care este strict necesar, pentru a împiedica intermediarul în cauză să desfășoare noi activități pe teritoriul său.

În plus, autoritatea competentă din statul membru de origine sau statul membru gazdă poate sesiza EIOPA și îi poate solicita asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În acest caz, EIOPA poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat.

(2) Alineatul (1) nu afectează competența statului membru gazdă de a adopta măsuri corespunzătoare pentru a preveni sau a sancționa neregulile comise pe teritoriul său, în cazul în care sunt necesare acțiuni imediate pentru a proteja drepturile consumatorilor. Această competență include posibilitatea de a împiedica un intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare să desfășoare noi activități pe teritoriul său.

(3) Orice măsură adoptată de autoritățile competente din statul membru gazdă în temeiul prezentului articol se comunică intermediarului de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare în cauză într-un document justificat în mod corespunzător și se notifică fără întârziere autorității competente a statului membru de origine, EIOPA și Comisiei.

*Articolul 6***Exercitarea libertății de stabilire**

(1) Statele membre dispun ca orice intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare care intenționează să își exercite libertatea de stabilire prin înființarea unei sucursale sau a unei prezențe permanente pe teritoriul unui alt stat membru să comunice autorității competente din statul său membru de origine următoarele informații:

- (a) numele, adresa și, dacă este cazul, numărul de înregistrare al intermediarului;
- (b) statul membru pe teritoriul căruia intermediarul intenționează să înființeze o sucursală sau o prezență permanentă;
- (c) categoria intermediarului și, dacă este cazul, numele oricărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare reprezentate;
- (d) clasele relevante de asigurare, dacă este cazul;
- (e) adresa în statul membru gazdă de la care pot fi obținute documentele;
- (f) numele tuturor persoanelor responsabile cu conducerea sucursalei sau a prezenței permanente.

Orice prezență permanentă a unui intermediar pe teritoriul unui alt stat membru care este echivalentă unei sucursale este tratată la fel ca o sucursală, cu excepția cazului în care intermediarul a înființat o astfel de prezență în mod legal sub o altă formă juridică.

(2) Cu excepția cazului în care autoritatea competentă din statul membru de origine are motive să pună la îndoială caracterul adecvat al structurii organizatorice sau situația financiară a intermediarului de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare, ținând seama de activitățile de distribuție avute în vedere, aceasta transmite informațiile menționate la alineatul (1), în termen de o lună de la primirea lor, autorității competente din statul membru gazdă, care confirmă primirea lor fără întârziere. Autoritatea competentă din statul membru de origine informează în scris intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare că informațiile au fost primite de către autoritatea competentă din statul membru gazdă.

În termen de o lună de la primirea informațiilor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, autoritatea competentă din statul membru gazdă comunică autorității competente din statul membru de origine, prin mijloacele menționate la articolul 11 alineatele (3) și (4), dispozițiile legislative menționate la articolul 11 alineatul (1) care sunt aplicabile pe teritoriul său. Autoritatea competentă a statului membru de origine comunică informațiile respective intermediarului, precum și faptul că acesta își poate începe activitatea în statul membru gazdă cu condiția să respecte dispozițiile legislative în cauză.

Dacă nu primește nicio comunicare în perioada prevăzută la al doilea paragraf, intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare își poate înființa sucursala și își poate începe activitatea.

(3) În cazul în care autoritatea competentă din statul membru de origine refuză să comunice informațiile menționate la alineatul (1) autorității competente din statul membru gazdă, aceasta își motivează refuzul față de intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare în termen de o lună de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (1).

Refuzul menționat la primul paragraf sau necomunicarea de către autoritatea competentă din statul membru de origine a informațiilor menționate la alineatul (1) face obiectul dreptului de a exercita o cale de atac în fața instanțelor în statul membru de origine.

(4) În caz de modificare a oricăreia dintre informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare notifică modificarea respectivă autorității competente din statul membru de origine cu cel puțin o lună înainte de implementarea modificării. Autoritatea competentă din statul membru gazdă este, de asemenea, informată cu privire la această modificare de către autoritatea competentă din statul membru de origine de îndată ce este posibil și în termen de cel mult o lună de la data primirii informațiilor de către autoritatea competentă din statul membru de origine.

*Articolul 7***Împărțirea competențelor între statul membru de origine și statul membru gazdă**

(1) În cazul în care locul principal de desfășurare a activității unui intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare este situat în alt stat membru decât statul său membru de origine, autoritatea competentă din acel alt stat membru poate conveni cu autoritatea competentă din statul membru de origine să acționeze ca și cum ar fi autoritatea competentă

din statul membru de origine cu privire la dispozițiile prevăzute în capitolele IV, V, VI și VII. În eventualitatea unui astfel de acord, autoritatea competentă din statul membru de origine notifică intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare și EIOPA fără întârziere.

(2) Autoritatea competentă din statul membru gazdă este responsabilă de garantarea faptului că serviciile furnizate de sucursală pe teritoriul său respectă obligațiile prevăzute în capitolele V și VI și în măsurile adoptate în temeiul lor.

Autoritatea competentă din statul membru gazdă are dreptul de a examina modalitățile de înființare a sucursalei și de a solicita modificările care sunt necesare pentru a-i permite autorității competente să impună respectarea obligațiilor prevăzute în capitolele V și VI și a măsurilor adoptate în temeiul lor în ceea ce privește serviciile sau activitățile oferite de sucursala stabilită pe teritoriul său.

Articolul 8

Încălcarea obligațiilor în exercitarea libertății de stabilire

(1) Dacă autoritatea competentă din statul membru gazdă constată că un intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare încalcă actele cu putere de lege și normele administrative adoptate de acel stat membru în temeiul dispozițiilor prevăzute în capitolele V și VI, autoritatea competentă în cauză poate lua măsurile care se impun.

(2) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă are motive să considere că un intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare care își desfășoară activitatea pe teritoriul său prin intermediul unei sucursale a încălcat o obligație prevăzută în prezenta directivă, iar autoritatea sa competentă nu are responsabilitatea necesară în temeiul articolului 7 alineatul (2), acesta transmite constatările autorității competente din statul membru de origine. După evaluarea informațiilor primite, autoritatea competentă din statul membru de origine ia, dacă este cazul și cât mai curând posibil, măsurile adecvate pentru remedierea situației. Aceasta informează autoritatea competentă din statul membru gazdă cu privire la măsurile luate.

(3) În cazul în care, în pofida măsurilor luate de statul membru de origine sau din cauză că măsurile respective se dovedesc a fi inadecvate sau nu au fost luate măsuri, intermediarul de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare continuă să acționeze de o manieră care aduce, în mod evident, prejudicii intereselor consumatorilor din statul membru gazdă pe o scară largă sau bunei funcționări a piețelor de asigurări și reasigurări, autoritatea competentă din statul membru gazdă poate adopta, după ce informează autoritatea competentă din statul membru de origine, măsuri adecvate pentru a preveni alte nereguli, inclusiv, în măsura în care este strict necesar, pentru a împiedica intermediarul în cauză să desfășoare noi activități pe teritoriul său.

În plus, autoritatea competentă din statul membru de origine sau din statul membru gazdă poate sesiza EIOPA și îi poate solicita asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În acest caz, EIOPA poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat.

(4) Alineatele (2) și (3) nu afectează competența statului membru gazdă de a adopta măsuri corespunzătoare și nediscriminatorii pentru a preveni sau a sancționa neregulile comise pe teritoriul lor, în cazul în care sunt strict necesare acțiuni imediate pentru a proteja drepturile consumatorilor din statul membru gazdă, și în măsura în care statul membru de origine nu a luat măsuri echivalente sau a luat măsuri inadecvate. În astfel de cazuri, statul membru gazdă are posibilitatea de a împiedica respectivul intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare să desfășoare noi activități pe teritoriul său.

(5) Orice măsură adoptată de autoritățile competente din statul membru gazdă în temeiul prezentului articol se comunică intermediarului de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare în cauză într-un document justificat în mod corespunzător și se notifică fără întârziere autorității competente a statului membru de origine, EIOPA și Comisiei.

Articolul 9

Competențe în legătură cu dispozițiile de drept intern adoptate în interes general

(1) Prezenta directivă nu afectează competența statelor membre gazdă de a adopta măsuri adecvate și nediscriminatorii pentru a sancționa neregulile comise pe teritoriul lor care contravin dispozițiilor lor legislative menționate la articolul 11 alineatul (1), în măsura în care acest lucru este strict necesar. În astfel de cazuri, statele membre gazdă au posibilitatea de a împiedica respectivul intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare să desfășoare noi activități pe teritoriul său.

(2) În plus, prezenta directivă nu afectează competența autorității competente din statul membru gazdă de a lua măsuri adecvate pentru a preveni un distribuitor de asigurări stabilit într-un alt stat membru să își desfășoare activitatea pe teritoriul său în temeiul libertății de a presta servicii sau, dacă este cazul, al libertății de stabilire, în cazul în care activitatea în cauză este direcționată integral sau în cea mai mare parte spre teritoriul statului membru gazdă cu unicul scop de a evita dispozițiile legale care i-ar fi aplicabile dacă distribuitorul de asigurări în cauză ar avea reședința sau sediul social în statul membru gazdă și, de asemenea, dacă activitatea sa pune în mod semnificativ în pericol buna funcționare a piețelor asigurărilor și reasigurărilor din statul membru gazdă în ceea ce privește protecția consumatorilor. În acest caz, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate lua, după ce informează autoritatea competentă din statul membru de origine, măsuri adecvate în legătură cu distribuitorul de asigurări în cauză pentru a proteja drepturile consumatorilor din statul membru gazdă. Autoritățile competente implicate pot sesiza EIOPA și îi pot solicita asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010; în acest caz, EIOPA poate acționa în conformitate cu atribuțiile care i-au fost conferite prin respectivul articol în cazul unui dezacord între autoritățile competente din statul membru gazdă și statul membru de origine.

CAPITOLUL IV

CERINȚE ORGANIZATORICE

Articolul 10

Cerințe profesionale și organizatorice

(1) Statele membre de origine se asigură că distribuitorii de asigurări și reasigurări și angajații întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care desfășoară activități de distribuție de asigurări și reasigurări au cunoștințele și abilitățile corespunzătoare pentru a-și îndeplini sarcinile și îndatoririle în mod adecvat.

(2) Statele membre de origine se asigură că intermediarii de asigurări și reasigurări, precum și angajații întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și angajații intermediarilor de asigurări și de reasigurări respectă cerințele de formare și pregătire profesională continuă pentru menținerea unui nivel adecvat de performanță, corespunzător rolului pe care îl îndeplinesc și pieței relevante.

În acest sens, statele membre instituie și fac publice mecanisme care să le permită să controleze efectiv și să evalueze cunoștințele și abilitățile intermediarilor de asigurări și reasigurări și ale angajaților întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și ai intermediarilor de asigurări și de reasigurări, pe baza a cel puțin 15 ore de formare sau pregătire profesională anual, ținând seama de natura produselor vândute, tipul de distribuitor, rolul pe care îl îndeplinesc și activitatea desfășurată în cadrul distribuitorului de asigurări și reasigurări.

Statele membre de origine pot impune ca îndeplinirea cerințelor de formare și pregătire să fie dovedită prin obținerea unui certificat.

Statele membre își adaptează condițiile cerute în materie de cunoștințe și abilități în funcție de activitatea specifică de distribuție de asigurări sau reasigurări și de produsele distribuite, în special în cazul intermediarilor de asigurări auxiliare. Statele membre pot impune, în cazurile menționate la articolul 3 alineatul (1) al treilea paragraf și în cazul angajaților întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care desfășoară activități de distribuție de asigurări sau de reasigurări, ca întreprinderea sau intermediarul de asigurări sau reasigurări să verifice dacă cunoștințele și abilitățile intermediarilor sunt conforme cu obligațiile prevăzute la alineatul (1) și, dacă este necesar, să le ofere acestor intermediari mijloace de formare sau pregătire profesională care să corespundă cerințelor legate de produsele pe care aceștia le vând.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerințele prevăzute la alineatul (1) și la primul paragraf din prezentul alineat tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau pentru un intermediar de asigurări sau de reasigurări și care desfășoară activități de distribuție de asigurări sau de reasigurări, însă statele membre se asigură că persoanele relevante din structura de conducere a unor astfel de întreprinderi care răspund de distribuția de produse de asigurare și de reasigurare, precum și toate celelalte persoane direct implicate în distribuția de asigurări și de reasigurări demonstrează cunoștințele și abilitățile necesare pentru îndeplinirea îndatoririlor lor.

Intermediarii de asigurări și reasigurări demonstrează că îndeplinesc cerințele relevante privind cunoștințele și competențele profesionale prevăzute în anexa I.

(3) Persoanele fizice care lucrează într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau pentru un intermediar de asigurări sau reasigurări și care desfășoară activități de distribuție de asigurări sau reasigurări trebuie să se bucure de o bună reputație. Ca un minim necesar, acestea nu au antecedente penale sau echivalentul la nivel național în ceea ce privește infracțiuni penale grave care au adus atingere proprietății sau alte infracțiuni în domeniul financiar și nu au fost declarate anterior în faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilite în conformitate cu dispozițiile de drept intern.

Statele membre pot permite, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) al treilea paragraf, ca distribuitorii de asigurări sau de reasigurări să verifice bunul renume al angajaților săi și, dacă este cazul, al intermediarilor de asigurări sau de reasigurări.

Statele membre nu sunt obligate să aplice cerința prevăzută la primul paragraf din prezentul alineat tuturor persoanelor fizice care lucrează într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau pentru un intermediar de asigurări și reasigurări cu condiția ca respectivele persoane fizice să nu fie direct implicate în activitatea de distribuție de asigurări și reasigurări. Statele membre veghează ca persoanele din structura de conducere responsabile pentru activitățile de distribuție de asigurări și reasigurări și orice membru al personalului direct implicat în aceste activități să îndeplinească această cerință.

În ceea ce privește intermediarii de asigurări auxiliare, statele membre se asigură că persoanele responsabile de activitățile de distribuție de asigurări auxiliare îndeplinesc cerința de la primul paragraf.

(4) Intermediarii de asigurări și reasigurări trebuie să dețină o asigurare de răspundere civilă profesională care să acopere întregul teritoriu al Uniunii sau altă garanție comparabilă pentru răspunderea care decurge din neglijența profesională, în valoare de cel puțin 1 250 000 EUR pentru fiecare solicitare de despăgubiri și în valoare globală de 1 850 000 EUR pe an pentru totalitatea solicitărilor de despăgubiri, cu excepția cazului în care o astfel de asigurare sau garanție comparabilă le este pusă la dispoziție de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau de altă întreprindere în numele căreia intermediarul de asigurări sau de reasigurări acționează sau este împuternicit să acționeze sau dacă întreprinderea respectivă și-a asumat întreaga răspundere pentru acțiunile intermediarului.

(5) Statele membre impun ca intermediarii de asigurări auxiliare să dețină o asigurare de răspundere civilă profesională sau altă garanție comparabilă, la un nivel stabilit de statele membre ținând seama de natura produselor vândute și a activității desfășurate.

(6) Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a proteja consumatorii în cazul incapacității intermediarului de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare de a transfera prima întreprinderii de asigurare sau de a transfera suma aferentă solicitării de despăgubiri sau de a returna prima asiguratului.

Astfel de măsuri îmbracă una sau mai multe din următoarele forme:

- (a) dispoziții legale sau contractuale în conformitate cu care banii pe care consumatorul i-a plătit intermediarului sunt considerați a fi fost transferați întreprinderii, în vreme ce banii pe care întreprinderea de asigurare i-a plătit intermediarului nu sunt considerați a fi fost transferați consumatorului decât în momentul primirii lor efective de către acesta din urmă;
- (b) cerința ca intermediarul să aibă o capacitate financiară care să fie în permanență la nivelul de 4 % din valoarea primelor anuale încasate, cu condiția să fie de minimum 18 750 EUR;
- (c) cerința ca banii consumatorilor să fie transferați prin conturi client strict separate și ca respectivele conturi să nu fie utilizate pentru a face plăți către alți creditori în caz de faliment;
- (d) cerința de a constitui un fond de garanție.

(7) EIOPA revizuieste periodic sumele prevăzute la alineatele (4) și (6) pentru a ține seama de evoluția indicelui european al prețurilor de consum publicat de Eurostat. Prima revizuire are loc înainte de 31 decembrie 2017, iar revizuirile ulterioare au loc din cinci în cinci ani.

EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care adaptează valoarea de bază în euro menționată la alineatele (4) și (6) în funcție de procentajul de variație al indicelui menționat la primul paragraf din prezentul alineat pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2013 și 31 decembrie 2017 sau între data ultimei revizuii și data noii revizuii, rotunjit până la cel mai apropiat multiplu de 10 EUR.

EIOPA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2018, iar proiectele ulterioare de standarde tehnice de reglementare din cinci în cinci ani.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea și la al treilea paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(8) Pentru a se asigura respectarea cerințelor de la alineatele (1), (2) și (3), întreprinderile de asigurare și de reasigurare aprobă, aplică și revizuiesc periodic politici interne și proceduri interne adecvate.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare stabilesc o funcție care să asigure aplicarea corespunzătoare a politicilor și procedurilor aprobate.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare instituie, mențin și actualizează constant un registru al tuturor documentelor relevante în legătură cu aplicarea alineatelor (1), (2) și (3). Întreprinderile de asigurare și de reasigurare comunică, la cerere, autorității competente din statul membru de origine numele persoanei responsabile pentru funcția respectivă.

Articolul 11

Publicarea normelor care protejează interesul general

(1) Statele membre asigură publicarea corespunzătoare de către autoritățile lor competente a dispozițiilor relevante din legislația națională care protejează interesul general și sunt aplicabile în cazul desfășurării activității de distribuție de asigurări și de reasigurări pe teritoriile lor, inclusiv informații privind eventuala decizie a statului membru de a aplica dispozițiile mai stricte prevăzute la articolul 29 alineatul (3) și modul în care a decis să facă acest lucru.

(2) Un stat membru care propune să aplice și aplică dispoziții care reglementează distribuția de asigurări suplimentar față de cele prevăzute de prezenta directivă se asigură că povara administrativă care rezultă din respectivele dispoziții este proporțională în ceea ce privește protecția consumatorilor. Statul membru continuă să monitorizeze dispozițiile respective, pentru a se asigura că acestea rămân conforme cu prezentul alineat.

(3) EIOPA include pe site-ul său web linkurile către site-urile web ale autorităților competente unde se publică informațiile referitoare la normele privind interesul general. Aceste informații sunt actualizate de către autoritățile competente naționale în mod regulat și EIOPA pune la dispoziție informațiile respective pe site-ul său web, împreună cu toate normele naționale privind interesul general clasificate în diferite domenii de drept relevante.

(4) Statele membre stabilesc un punct de contact unic responsabil cu furnizarea de informații referitoare la normele privind interesul general în respectivul stat membru. Un astfel de punct de contact ar trebui să fie o autoritate competentă corespunzătoare.

(5) EIOPA examinează într-un raport și informează Comisia în legătură cu normele privind interesul general publicate de către statele membre în conformitate cu prezentul articol în contextul bunei funcționări a prezentei directive și a pieței interne până la 23 februarie 2019.

Articolul 12

Autorități competente

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente împuternicite să asigure punerea în aplicare a prezentei directive. Ele informează Comisia în acest sens, indicând eventuala repartizare a respectivelor atribuții.

(2) Autoritățile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol sunt fie autorități, fie organisme publice recunoscute în dreptul intern sau autorități publice abilitate în mod expres în acest sens prin legislația internă. Ele nu pot fi întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau asociații ale căror membri includ, direct sau indirect, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau intermediari de asigurări sau reasigurări, fără a se aduce atingere posibilității de cooperare dintre autoritățile competente și alte organisme în cazurile prevăzute în mod expres la articolul 3 alineatul (1).

(3) Autoritățile competente dețin toate competențele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive. În cazul existenței mai multor autorități competente pe teritoriul său, statul membru respectiv se asigură că aceste autorități colaborează strâns, astfel încât să își îndeplinească eficient sarcinile.

Articolul 13

Cooperarea și schimburile de informații dintre autoritățile competente din statele membre

(1) Autoritățile competente din diferitele state membre colaborează și fac schimburi de informații relevante cu privire la distribuitorii de asigurări și reasigurări pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a prezentei directive.

(2) Autoritățile competente fac schimburi de informații relevante, atât în cursul înregistrării, cât și periodic, îndeosebi cu privire la buna reputație și cunoștințele și competența profesională a distribuitorilor de asigurări și reasigurări.

(3) Autoritățile competente fac, de asemenea, schimburi de informații cu privire la distribuitorii de asigurări și reasigurări care au făcut obiectul unei sancțiuni sau al unei alte măsuri menționate în capitolul VII, astfel de informații putând să determine radierea distribuitorilor respectivi din registru.

(4) Toate persoanele care trebuie să primească sau să dezvăluie informații în legătură cu prezenta directivă sunt obligate să respecte secretul profesional, după cum prevede articolul 64 din Directiva 2009/138/CE.

Articolul 14

Reclamații

Statele membre veghează la elaborarea unor proceduri care să permită consumatorilor și altor părți interesate, în special asociațiilor de consumatori, să depună reclamații împotriva distribuitorilor de asigurări și reasigurări. În toate cazurile, reclamațiile trebuie să primească răspuns.

Articolul 15

Soluționarea extrajudiciară a litigiilor

(1) Statele membre se asigură că se instituie, în conformitate cu actele legislative relevante ale Uniunii și din dreptul intern, proceduri extrajudiciare adecvate, eficace, imparțiale și independente de reclamație și de despăgubire pentru soluționarea litigiilor dintre consumatori și distribuitorii de asigurări în ceea ce privește drepturile și obligațiile ce decurg din prezenta directivă, recurgând la organismele existente, după caz. Statele membre se asigură că astfel de proceduri sunt aplicabile distribuitorilor de asigurări împotriva cărora sunt inițiate procedurile și că distribuitorii respectivi intră în sfera de competență a organismului relevant.

(2) Statele membre se asigură că organismele menționate la alineatul (1) cooperează pentru soluționarea litigiilor transfrontaliere privind drepturile și obligațiile ce decurg din prezenta directivă.

Articolul 16

Restricții privind utilizarea intermediarilor

Statele membre se asigură că, la utilizarea serviciilor unor intermediari de asigurări, reasigurări și asigurări auxiliare, întreprinderile și intermediarii de asigurări și reasigurări recurg numai la serviciile de distribuție de asigurări și reasigurări prestate de intermediari de asigurări și reasigurări înregistrați, sau de intermediari de asigurări auxiliare, inclusiv cei menționați la articolul 1 alineatul (3).

CAPITOLUL V

CERINȚE DE INFORMARE ȘI NORME DE CONDUITĂ PROFESIONALĂ

Articolul 17

Principiu general

(1) Statele membre se asigură că, atunci când desfășoară activități de distribuție de asigurări, distribuitorii de asigurări, acționează întotdeauna onest, corect și profesionist, în interesul suprem al consumatorilor.

(2) Fără a aduce atingere Directivei 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, statele membre se asigură ca toate informațiile legate de obiectul prezentei directive, inclusiv comunicările publicitare, adresate de către distribuitorul de asigurări consumatorilor sau consumatorilor potențiali să fie corecte, clare și neînșelătoare. Comunicările publicitare trebuie să fie întotdeauna clar identificabile ca atare.

(3) Statele membre se asigură că distribuitorii de asigurări nu sunt remunerați și nu își remunerează personalul și nu îi evaluează performanțele într-un mod incompatibil cu obligația sa de a acționa în conformitate cu interesul consumatorilor săi. În special, un distribuitor de asigurări nu ia niciun fel de măsuri care, prin intermediul remunerării, al obiectivelor de vânzări sau prin alte mijloace, constituie un stimulent pentru sine sau pentru personalul său de a recomanda un anumit produs de asigurare unui consumator atunci când distribuitorul de asigurări ar putea oferi un alt produs de asigurare care ar răspunde mai bine nevoilor consumatorului.

⁽¹⁾ Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).

*Articolul 18***Informații generale furnizate de intermediarul de asigurări sau de întreprinderea de asigurare**

Statele membre se asigură că:

- (a) în timp util înainte încheierii unui contract de asigurare, un intermediar de asigurări prezintă consumatorilor următoarele informații:
 - (i) identitatea și adresa sa, precum și faptul că este un intermediar de asigurări;
 - (ii) dacă oferă consultanță cu privire la produsele de asigurare comercializate;
 - (iii) procedurile prevăzute la articolul 14 care permit consumatorilor sau altor părți interesate să depună reclamații împotriva intermediarilor de asigurări și informații privind procedurile extrajudiciare de reclamație și de atac prevăzute la articolul 15;
 - (iv) registrul în care a fost înscris și modalitățile prin care se poate verifica că este înscris; și
 - (v) dacă intermediarul reprezintă consumatorul sau acționează pentru și în numele întreprinderii de asigurare;
- (b) în timp util înainte încheierii unui contract de asigurare, o întreprindere de asigurare prezintă consumatorilor următoarele informații:
 - (i) identitatea și adresa sa, precum și faptul că este o întreprindere de asigurare;
 - (ii) dacă oferă consultanță cu privire la produsele de asigurare comercializate;
 - (iii) procedurile prevăzute la articolul 14 care permit consumatorilor sau altor părți interesate să depună reclamații împotriva întreprinderilor de asigurare și informații privind procedurile extrajudiciare de reclamație și de atac prevăzute la articolul 15.

*Articolul 19***Conflictele de interese și transparența**

- (1) Statele membre se asigură că, în timp util înainte de încheierea unui contract de asigurare, un intermediar de asigurări îi furnizează consumatorului cel puțin următoarele informații:
 - (a) orice participație, directă sau indirectă, reprezentând cel puțin 10 % din drepturile de vot sau din capitalul pe care îl deține la o anumită întreprindere de asigurare;
 - (b) orice participație, directă sau indirectă, reprezentând cel puțin 10 % din drepturile de vot sau din capitalul intermediarului de asigurări, deținută de o anumită întreprindere de asigurare sau de întreprinderea-mamă a unei anumite întreprinderi de asigurare;
 - (c) în legătură cu contractul propus sau pentru care oferă consultanță:
 - (i) dacă oferă consultanță bazată pe o analiză imparțială și personală;
 - (ii) dacă are obligația contractuală să lucreze, în sectorul distribuției de asigurări, exclusiv cu una sau mai multe întreprinderi de asigurare, caz în care intermediarul comunică numele întreprinderilor de asigurare respective; sau
 - (iii) dacă nu are nicio obligație contractuală de a lucra, în sectorul distribuției de asigurări, exclusiv cu una sau mai multe întreprinderi de asigurare și dacă nu oferă consultanță pe baza unei analize imparțiale și personale, caz în care intermediarul comunică numele întreprinderilor de asigurare cu care poate lucra și cu care lucrează efectiv;
 - (d) natura remunerației primite în legătură cu contractul de asigurare;
 - (e) dacă, în ceea ce privește contractul de asigurare, acesta lucrează:
 - (i) pe baza unui onorariu, și anume remunerația plătită direct de consumator;
 - (ii) pe baza unui comision de orice fel, și anume remunerația inclusă în prima de asigurare;
 - (iii) pe baza oricărui alt tip de remunerație, inclusiv beneficii economice de orice natură, oferite sau date în legătură cu contractul de asigurare; sau
 - (iv) pe baza unei combinații dintre oricare dintre tipurile de remunerație de la punctele (i), (ii) și (iii).

- (2) Dacă onorariul este plătit direct de către consumator, intermediarul de asigurări informează consumatorul cu privire la cuantumul onorariului sau, dacă nu este posibil, cu privire la metoda de calculare a onorariului.
- (3) Dacă orice plăți, altele decât cele aferente primelor și plăților programate, sunt efectuate de consumator în temeiul contractului de asigurare după încheierea acestuia, intermediarul de asigurări prezintă, de asemenea, informațiile prevăzute la prezentul articol pentru fiecare astfel de plată.
- (4) Statele membre se asigură că, în timp util înainte de încheierea unui contract de asigurare, o întreprindere de asigurare îi comunică consumatorului natura remunerației primite de angajații săi în legătură cu contractul de asigurare.
- (5) Dacă orice plăți, altele decât cele aferente primelor și plăților programate, sunt efectuate de consumator în temeiul contractului de asigurare după încheierea acestuia, întreprinderea de asigurare prezintă, de asemenea, informațiile prevăzute la prezentul articol pentru fiecare astfel de plată.

Articolul 20

Consultanța și standardele aplicabile vânzărilor atunci când nu se oferă consultanță

- (1) Înainte de încheierea unui contract de asigurare, distribuitorul de asigurări specifică, pe baza informațiilor obținute de la consumator, cerințele și nevoile consumatorului respectiv și îi furnizează acestuia informații obiective privind produsul de asigurare, într-o formă ușor de înțeles, pentru a-i permite consumatorului să ia o decizie în cunoștință de cauză.

Orice contract propus trebuie să corespundă cerințelor și nevoilor de asigurare ale consumatorului.

Atunci când se oferă consultanță înainte de încheierea unui contract specific, distribuitorul de asigurări îi face consumatorului o recomandare personalizată care explică de ce un anumit produs este cel mai adecvat pentru cerințele și nevoile consumatorului.

- (2) Detaliile menționate la alineatul (1) sunt ajustate în funcție de complexitatea produsului de asigurare propus și tipul de consumator.

(3) În cazul în care își informează consumatorul că atunci când îi acordă consultanță se bazează pe o analiză imparțială și personală, un intermediar de asigurări oferă consultanță după ce a analizat un număr suficient de mare de contracte de asigurare disponibile pe piață, pentru a-i putea face o recomandare personală, potrivit unor criterii profesionale, privind contractul de asigurare care ar răspunde cel mai bine nevoilor consumatorului.

(4) Fără a aduce atingere articolelor 183 și 184 din Directiva 2009/138/CE, înainte de încheierea unui contract, indiferent dacă se acordă sau nu consultanță și indiferent dacă produsul de asigurare face sau nu parte dintr-un pachet în conformitate cu articolul 24 din prezenta directivă, distribuitorul de asigurări îi furnizează consumatorului informațiile relevante despre produsul de asigurare, într-o formă ușor de înțeles, care să permită consumatorului să ia o decizie în cunoștință de cauză, ținând seama de complexitatea produsului de asigurare și de tipul de consumator.

(5) În legătură cu distribuția produselor de asigurare generală enumerate în anexa I la Directiva 2009/138/CE, informațiile menționate la alineatul (4) de la prezentul articol se transmit utilizând un document de informare standardizat privind produsul de asigurare, pe hârtie sau pe un alt suport durabil.

(6) Documentul de informare privind produsul de asigurare menționat la alineatul (5) este elaborat de creatorul produsului de asigurare generală.

(7) Documentul de informare privind produsul de asigurare:

- (a) este un document de sine stătător și este scurt;
- (b) este prezentat și aranjat în pagină astfel încât să fie clar și ușor de citit, cu caractere de dimensiuni lizibile;
- (c) nu este mai puțin inteligibil în eventualitatea în care, atunci când originalul este color, este imprimat sau fotocopiat în alb și negru;
- (d) este scris în limbile oficiale sau în una dintre limbile oficiale utilizate în partea din statul membru în care este oferit produsul de asigurare sau, în temeiul unui acord dintre consumator și distribuitor, într-o altă limbă;
- (e) este exact și neînșelător;
- (f) conține titlul „document de informare privind produsul de asigurare” în partea de sus pe prima pagină;
- (g) include o declarație că informațiile precontractuale și contractuale complete sunt furnizate în alte documente.

Statele membre pot stabili ca documentul de informare privind produsul de asigurare să fie furnizat împreună cu informațiile a căror dezvăluire este impusă în temeiul altor acte legislative relevante ale Uniunii sau dreptului intern, cu condiția să fie respectate toate cerințele de la primul paragraf.

(8) Documentul de informare privind produsul de asigurare conține următoarele informații:

- (a) informații cu privire la tipul de asigurare;
- (b) un rezumat al acoperirii prin asigurare, cuprinzând principalele riscuri acoperite, suma asigurată și, dacă este cazul, acoperirea geografică și un rezumat al riscurilor excluse;
- (c) metodele de plată a primelor și durata plăților;
- (d) principalele excluderi pentru care nu se pot face solicitări de despăgubiri;
- (e) obligații la începutul contractului;
- (f) obligații pe durata contractului;
- (g) obligații în cazul solicitării de despăgubiri;
- (h) durata contractului, inclusiv data de începere și de încheiere a contractului;
- (i) metode de reziliere a contractului.

(9) După consultarea autorităților naționale și după efectuarea de teste în rândul consumatorilor, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formatul standard de prezentare a documentului de informare privind produsul de asigurare, dând detalii despre modul de prezentare a informațiilor menționate la alineatul (8).

EIOPA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 23 februarie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 21

Informații furnizate de intermediarii de asigurări auxiliare

Statele membre se asigură că intermediarii de asigurări auxiliare respectă articolul 18 litera (a) punctele (i), (iii) și (iv) și articolul 19 alineatul (1) litera (d).

Articolul 22

Scutiri de la obligativitatea prezentării informațiilor și clauza de flexibilitate

(1) Informațiile prevăzute la articolele 18, 19 și 20 nu trebuie prezentate în cazul în care distribuitorul de asigurări desfășoară activități de distribuție de asigurări de riscuri mari.

Statele membre pot prevedea că informațiile menționate la articolele 29 și 30 din prezenta directivă nu trebuie să fie furnizate unui client profesional în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 10 din Directiva 2014/65/UE.

(2) Statele membre pot menține sau adopta dispoziții mai stricte cu privire la cerințele de informare prevăzute în prezentul capitol, cu condiția ca dispozițiile în cauză să fie conforme dreptului Uniunii. Statele membre comunică EIOPA și Comisiei dispozițiile naționale respective.

Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura publicarea corespunzătoare de către autoritățile lor competente a informațiilor privind eventuala decizie a statului membru de a aplica dispoziții mai stricte în conformitate cu prezentul alineat și modului în care a decis să facă acest lucru.

Statele membre pot în special să impună obligativitatea furnizării consultanței menționate la articolul 20 alineatul (1) al treilea paragraf pentru vânzarea oricărui produs de asigurare sau pentru vânzarea anumitor tipuri de produse de asigurare. În astfel de cazuri, atunci când încheie contracte de asigurare cu consumatori care își au reședința obișnuită sau sunt stabiliți în respectivul stat membru, distribuitorii de asigurări, inclusiv cei care își desfășoară activitatea în temeiul libertății de a presta servicii sau al libertății de stabilire, respectă dispozițiile naționale mai stricte în cauză.

(3) Statele membre pot limita sau interzice acceptarea și primirea de onorarii, comisioane sau alte tipuri de beneficii pecuniare sau nepecuniare plătite sau acordate distribuitorilor de asigurări de orice terț sau de o persoană care acționează în numele unui terț în legătură cu distribuția de produse de asigurare.

(4) Pentru a institui un nivel ridicat de transparență pe toate căile adecvate, EIOPA se asigură că informațiile pe care le primește cu privire la dispozițiile naționale sunt, de asemenea, comunicate consumatorilor și distribuitorilor de asigurări și reasigurări.

(5) Statele membre se asigură că, în cazul în care distribuitorul de asigurări este responsabil de furnizarea unor regimuri obligatorii de pensii ocupaționale, iar un angajat devine membru al unui astfel de regim fără să fi luat în mod individual decizia de a se înscrie, angajatului în cauză îi sunt furnizate informațiile menționate în prezentul capitol imediat după înscrierea sa în regimul în cauză.

Articolul 23

Condiții privind informarea

(1) Toate informațiile care urmează să fie furnizate în conformitate cu articolele 18, 19, 20 și 29 se comunică consumatorului:

- (a) pe hârtie;
- (b) cu claritate și precizie, într-un mod care să fie pe înțelesul consumatorului;
- (c) într-o limbă oficială a statului membru în care este situat riscul ori a statului membru în care se asumă angajamentul sau în orice altă limbă agreată de părți; și
- (d) gratuit.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, informațiile menționate la articolele 18, 19, 20 și 29 pot fi furnizate consumatorului folosind unul dintre următoarele mijloace de comunicare:

- (a) un suport durabil, altul decât hârtia, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (4) de la prezentul articol; sau
- (b) un site web, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (5) de la prezentul articol.

(3) Totuși, în cazul în care informațiile prevăzute la articolele 18, 19, 20 și 29 sunt furnizate utilizând un suport durabil altul decât hârtia sau prin intermediul unui site web, consumatorului trebuie să îi fie furnizată, la cerere, o copie pe hârtie în mod gratuit.

(4) Informațiile menționate la articolele 18, 19, 20 și 29 pot fi furnizate utilizând un suport durabil altul decât hârtia dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) utilizarea suportului durabil este adecvată în contextul activității desfășurate între distribuitorul de asigurări și consumator; și
- (b) consumatorului i s-a oferit posibilitatea de a alege între informații pe hârtie și pe suport durabil, iar acesta l-a ales pe cel din urmă.

(5) Informațiile menționate la articolele 18, 19, 20 și 29 pot fi furnizate prin intermediul unui site web dacă se adresează personal consumatorului sau dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) furnizarea informațiilor respective prin intermediul unui site web este adecvată în contextul activității desfășurate între distribuitorul de asigurări și consumator;
- (b) consumatorul și-a dat acordul cu privire la furnizarea informațiilor respective prin intermediul unui site web;
- (c) consumatorului i-au fost transmise pe cale electronică adresa site-ului web și locul de pe site unde pot fi accesate informațiile respective;
- (d) se garantează că informațiile respective rămân accesibile pe site-ul web pe toată perioada care este în mod rezonabil necesară consumatorului pentru a le consulta.

(6) În sensul alineatelor (4) și (5), furnizarea de informații utilizând un suport durabil altul decât hârtia sau prin intermediul unui site web se consideră adecvată în contextul activității desfășurate între distribuitorul de asigurări și consumator dacă există dovezi că respectivul consumator are acces la internet în mod regulat. Furnizarea de către consumator a unei adrese de e-mail în scopul activității respective este considerată o astfel de dovadă.

(7) În cazul vânzării prin telefon, informațiile furnizate consumatorului de către distribuitorul de asigurări înainte de încheierea contractului, inclusiv documentul de informare privind produsul de asigurare, sunt furnizate în conformitate cu normele Uniunii aplicabile comercializării la distanță a serviciilor financiare pentru consumatori. În plus, chiar dacă consumatorul a ales să obțină informații prealabile pe un suport durabil, altul decât hârtia, în conformitate cu alineatul (4), informațiile sunt furnizate de către distribuitorul de asigurări consumatorului în conformitate cu alineatul (1) sau (2) imediat după încheierea contractului de asigurare.

Articolul 24

Vânzarea combinată

(1) Atunci când un produs de asigurare este oferit împreună cu un serviciu sau produs auxiliar care nu este o asigurare, în cadrul unui pachet sau al aceluiași contract, distribuitorul de asigurări informează consumatorul dacă este posibil să cumpere diferite componente separat și, dacă da, îi furnizează o descriere adecvată a diverselor componente ale contractului sau pachetului, precum și o evidență separată a costurilor și cheltuielilor pentru fiecare componentă.

(2) În circumstanțele menționate la alineatul (1) și atunci când riscurile sau acoperirea de asigurare care rezultă dintr-un astfel de acord sau pachet oferit unui consumator sunt diferite de cele asociate componentelor luate separat, distribuitorul de asigurări furnizează o descriere adecvată a diferitelor componente ale acordului sau pachetului, precum și a modului în care interacțiunea dintre ele modifică riscul sau acoperirea de asigurare.

(3) Atunci când un produs de asigurare este auxiliar unui bun sau serviciu care nu este o asigurare, în cadrul unui pachet sau al aceluiași contract, distribuitorul de asigurări îi oferă consumatorului posibilitatea de a cumpăra bunul sau serviciul separat. Acest alineat nu se aplică atunci când un produs de asigurare este auxiliar unui serviciu sau unei activități de investiții în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE, unui contract de credit în sensul definiției de la articolul 4 punctul 3 din Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ sau unui cont de plăți în sensul definiției de la articolul 2 punctul 3 din Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾.

(4) EIOPA poate elabora ghiduri pentru evaluarea și supravegherea practicilor de vânzare combinată, indicând situațiile în care practicile de vânzare combinată nu respectă obligațiile prevăzute la articolul 17.

(5) Prezentul articol nu împiedică distribuția de produse de asigurare care oferă acoperiri pentru diverse tipuri de riscuri (polițe de asigurare multirisic).

(6) În cazurile menționate la alineatele (1) și (3), statele membre se asigură că un distribuitor de asigurări specifică cerințele și nevoile consumatorului în legătură cu produsele de asigurare care fac parte din pachetul global sau din același contract.

(7) Statele membre pot menține sau adopta măsuri suplimentare mai stricte sau pot interveni de la caz la caz pentru a interzice vânzarea unei asigurări împreună cu un serviciu sau produs auxiliar care nu este o asigurare, ca parte a unui pachet sau a aceluiași contract, atunci când pot demonstra că astfel de practici sunt în detrimentul consumatorilor.

Articolul 25

Cerințe de supraveghere a produselor și de guvernanță

(1) Întreprinderile și intermediarii de asigurări care creează un produs de asigurare pentru a-l comercializa consumatorilor mențin, aplică și revizuiesc un proces pentru aprobarea fiecărui produs de asigurare sau a adaptărilor importante ale produselor de asigurare existente, înainte de a fi comercializate sau distribuite către consumatori.

Procesul de aprobare a produselor este proporțional cu natura produsului de asigurare și adecvat acestuia.

Procesul de aprobare a produselor identifică pentru fiecare produs o piață-țintă, asigură evaluarea tuturor riscurilor relevante conexe pieței respective, precum și consecvența strategiei de distribuție preconizate cu piața-țintă identificată și include măsuri rezonabile pentru a asigura distribuția produsului de asigurare pe piața-țintă identificată.

⁽¹⁾ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

⁽²⁾ Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază (JO L 257, 28.8.2014, p. 214).

Întreprinderea de asigurare înțelege și revizuieste periodic produsele de asigurare pe care le oferă sau le comercializează, ținând cont de orice eveniment ce ar putea afecta în mod semnificativ riscul potențial conex pieței-țintă identificate, evaluând cel puțin dacă produsul respectă în continuare nevoile pieței-țintă identificate și dacă strategia de distribuție preconizată este în continuare adecvată.

Întreprinderile și intermediarii de asigurări care creează produse de asigurare pun la dispoziția distribuitorilor toate informațiile adecvate privind produsul de asigurare și procesul de aprobare a produsului, inclusiv piața-țintă identificată a produsului de asigurare.

În cazul în care oferă consultanță cu privire la produse de asigurare pe care nu le creează el însuși, un distribuitor de asigurări instituie mecanisme adecvate pentru a obține informațiile menționate la al cincilea paragraf și pentru a înțelege caracteristicile și piața-țintă identificată pentru fiecare produs de asigurare.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 38 pentru a detalia principiile prevăzute la prezentul articol, ținând seama în mod proporțional de activitățile desfășurate, de natura produselor de asigurare vândute și de natura distribuitorului.

(3) Politicile, procesele și mecanismele menționate la prezentul articol nu aduc atingere celorlalte cerințe din prezenta directivă, inclusiv celor cu privire la publicare, caracterul adecvat și corespunzător, identificarea și gestionarea conflictelor de interese, precum și la stimulente.

(4) Prezentul articol nu se aplică produselor de asigurare care constau în asigurarea unor riscuri mari.

CAPITOLUL VI

CERINȚE SUPPLEMENTARE PRIVIND PRODUSELE DE INVESTIȚII BAZATE PE ASIGURĂRI

Articolul 26

Domeniu de aplicare al cerințelor suplimentare

Prezentul capitol stabilește cerințe suplimentare față de cele aplicabile pentru activitățile de distribuție de asigurări în conformitate cu articolele 17, 18, 19 și 20, în cazul în care distribuția de asigurări este realizată în legătură cu vânzarea de produse de investiții bazate pe asigurări de către oricare dintre următorii:

- (a) un intermediar de asigurări;
- (b) o întreprindere de asigurare.

Articolul 27

Prevenirea conflictelor de interese

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 17, un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare care distribuie produse de investiții bazate pe asigurări menține și aplică dispoziții organizatorice și administrative eficace prin care se asigură că sunt luate toate măsurile rezonabile pentru a evita ca interesele consumatorilor săi să fie afectate de conflicte de interese, în sensul articolului 28. Dispozițiile în cauză sunt proporționale cu activitățile desfășurate, produsele de asigurare vândute și tipul distribuitorului.

Articolul 28

Conflictele de interese

(1) Statele membre se asigură că intermediarii de asigurări și întreprinderile de asigurare iau toate măsurile necesare pentru identificarea conflictelor de interese dintre ei, inclusiv managerii și angajații lor sau orice altă persoană legată în mod direct sau indirect de ei printr-o relație de control, și consumatorii lor, ori dintre un consumator și altul, care apar în cursul desfășurării oricăror activități de distribuție de asigurări.

(2) În cazul în care dispozițiile organizatorice sau administrative adoptate de intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare în conformitate cu articolul 27 pentru a gestiona conflictele de interese nu sunt suficiente pentru a garanta, cu o certitudine rezonabilă, că riscul de a aduce atingere intereselor consumatorului va fi evitat, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare comunică în mod clar consumatorului natura generală sau sursele conflictelor de interese, în timp util înainte de încheierea contractului de asigurare.

(3) Prin derogare de la articolul 23 alineatul (1), informațiile menționate la alineatul (2) de la prezentul articol:

- (a) sunt prezentate pe un suport durabil; și
- (b) includ detalii suficiente, având în vedere natura consumatorului, pentru a-i permite acestuia să ia decizii în cunoștință de cauză în ceea ce privește activitățile de distribuție de asigurări în contextul cărora apare conflictul de interese.

(4) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 38, pentru:

- (a) a preciza măsurile pe care intermediarii de asigurări sau întreprinderile de asigurare le pot lua în mod rezonabil pentru a identifica, a preveni, a gestiona și a face publice conflictele de interese atunci când desfășoară activități de distribuție de asigurări;
- (b) a stabili criteriile corespunzătoare pentru determinarea tipurilor de conflicte de interese a căror existență poate aduce atingere intereselor consumatorilor sau consumatorilor potențiali ai intermediarului de asigurări sau ai întreprinderii de asigurare.

Articolul 29

Informarea consumatorilor

(1) Fără a aduce atingere articolului 18 și articolului 19 alineatele (1) și (2), consumatorilor și potențialilor consumatori li se pun la dispoziție, în timp util înainte de încheierea unui contract, informații adecvate privind distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări și privind toate costurile și cheltuielile conexe. Informațiile respective includ cel puțin următoarele:

- (a) atunci când se oferă consultanță, dacă intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare va furniza consumatorului o evaluare periodică a adecvării produsului de investiții bazat pe asigurări recomandat consumatorului respectiv, conform articolului 30;
- (b) în ceea ce privește informațiile referitoare la produsele de investiții bazate pe asigurări și strategiile de investiții propuse, orientări adecvate și avertizări privind riscurile inerente produselor de investiții bazate pe asigurări sau strategiilor de investiții specifice propuse;
- (c) în ceea ce privește informațiile referitoare la toate costurile și cheltuielile conexe care trebuie comunicate, informațiile privind distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări, inclusiv costul consilierii, după caz, costul produsului de investiții bazat pe asigurări recomandat sau prezentat spre vânzare consumatorului și modalitatea de plată, inclusiv eventualele plăți de către terți.

Informațiile privind toate costurile și cheltuielile, inclusiv costurile și cheltuielile asociate distribuției produsului de investiții bazat pe asigurări, care nu sunt provocate de materializarea riscului de piață subiacent sunt în formă agregată pentru a permite consumatorului să înțeleagă care este costul global și efectul cumulativ asupra rentabilității investiției și, la cererea consumatorului, este comunicată o defalcare a costurilor și cheltuielilor. Dacă este cazul, aceste informații sunt furnizate consumatorului periodic, cel puțin anual, pe durata ciclului de viață al investiției.

Informațiile menționate la prezentul alineat ar trebui furnizate într-o formă ușor de înțeles, astfel încât consumatorii sau consumatorii potențiali să fie în mod rezonabil în măsură să înțeleagă natura și riscurile produsului de investiții bazat pe asigurări care le este oferit și, prin urmare, să ia decizii de investiții în cunoștință de cauză. Statele membre pot permite ca aceste informații să fie furnizate într-o formă standardizată.

(2) Fără a aduce atingere articolului 19 alineatul (1) literele (d) și (e), articolului 19 alineatul (3) și articolului 22 alineatul (3), statele membre creează condiții care permit să se considere că intermediarii de asigurări sau întreprinderile de asigurare își îndeplinesc obligațiile prevăzute la articolul 17 alineatul (1), la articolul 27 sau la articolul 28 în cazul în care plătesc sau li se plătește orice onorariu sau comision ori acordă sau li se acordă orice fel de beneficii nepeconiare în legătură cu distribuția unui produs de investiții bazat pe asigurări sau a unui serviciu auxiliar către sau de către orice parte cu excepția consumatorului sau a unui împuternicit al acestuia doar atunci când plata sau beneficiul:

- (a) nu are efecte negative asupra calității serviciului relevant către consumator; și
- (b) nu aduce atingere obligației intermediarului de asigurări sau întreprinderii de asigurare de a acționa onest, corect și profesionist în interesul suprem al consumatorilor săi.

(3) Statele membre pot impune distribuitorilor cerințe mai stricte în legătură cu aspectele reglementate de prezentul articol. În special, statele membre pot, în plus, să interzică sau să restricționeze suplimentar oferirea sau acceptarea de onorarii, comisioane ori beneficii nepecuniare de la terți în legătură cu furnizarea de consultanță în materie de asigurări.

Cerințe mai stricte pot include obligația ca onorariile, comisioanele sau beneficiile nepecuniare în cauză să îi fie returnate clientului sau deduse din onorariul plătit de client.

Statele membre pot să impună obligativitatea furnizării consultanței menționate la articolul 30 pentru vânzarea oricăror produse de investiții bazate pe asigurări sau pentru vânzarea anumitor tipuri de astfel de produse.

Statele membre pot să impună ca, în cazul în care un intermediar de asigurări informează clientul că serviciul de consultanță este prestat în mod independent, intermediarul să evalueze un număr suficient de mare de produse de asigurare disponibile pe piață, care sunt suficient de diversificate în ceea ce privește tipul și furnizorii de produse, pentru a se asigura că obiectivele clientului pot fi atinse în mod adecvat și nu sunt limitate la produsele de asigurare emise sau furnizate de entitățile care au legături strânse cu intermediarul.

Atunci când încheie contracte de asigurare cu consumatori care își au reședința obișnuită sau sunt stabiliți în respectivul stat membru, toți intermediarii de asigurări și toate întreprinderile de asigurare, inclusiv cei care își desfășoară activitatea în temeiul libertății de a presta servicii sau al libertății de stabilire, trebuie să respecte cerințele mai stricte ale statului membru menționate în prezentul alineat.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (3) de la prezentul articol, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 38 pentru a preciza:

- (a) criteriile pentru a evalua dacă stimulentele plătite sau primite de către un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare au un impact negativ asupra calității serviciului relevant furnizat consumatorului;
- (b) criteriile pentru evaluarea respectării de către intermediarii de asigurări și întreprinderile de asigurare care plătesc sau primesc stimulente a obligației de a acționa onest, corect și profesionist, în interesul suprem al consumatorului.

(5) Actele delegate menționate la alineatul (4) iau în considerare:

- (a) natura serviciilor oferite sau furnizate consumatorului sau consumatorului potențial, ținând seama de tipul, obiectul, amploarea și frecvența tranzacțiilor;
- (b) natura produselor oferite sau avute în vedere, incluzând diferite tipuri de produse de investiții bazate pe asigurări.

Articolul 30

Evaluarea caracterului adecvat și corespunzător și raportarea către consumatori

(1) Fără a aduce atingere articolului 20 alineatul (1), atunci când oferă consultanță privind un produs de investiții bazat pe asigurări, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare obține, de asemenea, informațiile necesare privind cunoștințele și experiența consumatorului sau ale potențialului consumator în domeniul de investiții relevant pentru tipul respectiv de produs sau serviciu, situația financiară a persoanei respective, inclusiv capacitatea sa de a suporta pierderi, și obiectivele sale de investiții, inclusiv toleranța sa la risc, astfel încât intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare să îi poată recomanda consumatorului sau potențialului consumator produsele de investiții bazate pe asigurări care îi sunt potrivite și, în special, care corespund toleranței sale la risc și capacității sale de a suporta pierderi.

Statele membre se asigură că, în cazul în care un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare oferă consultanță de investiții prin care recomandă un pachet de servicii sau de produse combinate în conformitate cu articolul 24, pachetul combinat general se potrivește consumatorului.

(2) Fără a aduce atingere articolului 20 alineatul (1), statele membre se asigură că un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare, atunci când desfășoară activități de distribuție de asigurări altele decât cele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în legătură cu vânzări fără a acorda consultanță, cer consumatorului sau potențialului consumator să furnizeze informații privind cunoștințele și experiența persoanei respective în domeniul de investiții relevant pentru tipul specific de produs sau serviciu oferit sau solicitat, astfel încât intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare să poată să evalueze dacă serviciul sau produsul de asigurare vizat se potrivește consumatorului. În cazul în care se are în vedere un pachet de servicii sau de produse combinate în conformitate cu articolul 24, evaluarea analizează dacă pachetul combinat general este corespunzător.

În cazul în care intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare consideră, pe baza informațiilor primite în conformitate cu primul paragraf, că produsul nu este adecvat pentru consumator sau potențialul consumator, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare avertizează consumatorul sau potențialul consumator în acest sens. Respectivul avertisment poate fi furnizat într-un format standardizat.

În cazul în care consumatorii sau potențialii consumatori nu furnizează informațiile menționate la primul paragraf sau în cazul în care aceștia furnizează informații insuficiente în ceea ce privește cunoștințele și experiența lor, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare îi avertizează că nu este în măsură să determine dacă produsul vizat este adecvat pentru ei. Respectivul avertisment poate fi furnizat într-un format standardizat.

(3) Fără a aduce atingere articolului 20 alineatul (1), atunci când nu se oferă consultanță în legătură cu produsele de investiții bazate pe asigurări, statele membre pot să prevadă derogări de la obligațiile prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, permițând intermediarilor de asigurări sau întreprinderilor de asigurare să desfășoare pe teritoriul lor activități de distribuție de asigurări fără a fi necesar să obțină informațiile sau să facă evaluarea prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) activitățile vizează unul dintre următoarele produse de investiții bazate pe asigurări:

(i) contracte care prevăd expunerea investițiilor doar la instrumente financiare considerate a nu fi complexe potrivit Directivei 2014/65/UE și nu includ o structură care face dificilă înțelegerea de către consumator a riscurilor implicate; sau

(ii) alte investiții bazate pe asigurări care nu sunt complexe în sensul prezentului alineat;

(b) activitatea de distribuție de asigurări se desfășoară la inițiativa consumatorului sau a potențialului consumator;

(c) consumatorul sau potențialul consumator a fost informat în mod clar cu privire la faptul că, în cadrul respectivei activități de distribuție de asigurări, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare nu are obligația de a evalua dacă produsul de investiții bazat pe asigurări sau activitatea de distribuție de asigurări prestată sau oferită este adecvată și că respectivul consumator sau potențial consumator nu beneficiază de protecția aferentă a normelor relevante de conduită profesională. Un astfel de avertisment poate fi furnizat într-un format standardizat;

(d) intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare îndeplinește obligațiile de la articolele 27 și 28.

Atunci când încheie contracte de asigurare cu consumatori care își au reședința obișnuită sau sunt stabiliți într-un stat membru care nu utilizează derogarea prevăzută la prezentul alineat, toți intermediarii de asigurări și toate întreprinderile de asigurare, inclusiv cei care își desfășoară activitatea în temeiul libertății de a presta servicii sau al libertății de stabilire, respectă dispozițiile aplicabile în statul membru în cauză.

(4) Intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare întocmește un dosar incluzând documentul sau documentele convenite între intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare și consumator; în care sunt enunțate drepturile și obligațiile părților, precum și celelalte condiții în care intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare furnizează servicii consumatorului. Drepturile și obligațiile părților la contract pot fi stipulate prin trimitere la alte documente sau texte juridice.

(5) Intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare furnizează consumatorului rapoarte adecvate privind serviciul furnizat pe un suport durabil. Aceste rapoarte includ comunicări periodice către consumatori, luând în considerare tipul și complexitatea produselor de investiții bazate pe asigurări în cauză și natura serviciului furnizat consumatorului și includ, după caz, costurile asociate tranzacțiilor și serviciilor efectuate în numele consumatorului.

Atunci când oferă consultanță privind un produs de investiții bazat pe asigurări, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare furnizează consumatorului, înainte de încheierea contractului, o declarație privind caracterul adecvat pe un suport durabil, specificând consultanța acordată și modul în care aceasta corespunde preferințelor, obiectivelor și celorlalte caracteristici ale consumatorului. Se aplică condițiile stabilite la articolul 23 alineatele (1)-(4).

În cazul în care contractul este încheiat prin intermediul unui mijloc de comunicare la distanță care nu permite furnizarea prealabilă a declarației privind caracterul adecvat, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare poate furniza declarația privind caracterul adecvat pe un suport durabil imediat după ce consumatorul își asumă obligații în temeiul unui contract, cu condiția să fie îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) consumatorul a consimțit să primească declarația privind caracterul adecvat fără întârzieri nejustificate după încheierea contractului; și

(b) intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare i-a oferit consumatorului opțiunea de a întârzia încheierea contractului pentru a primi declarația privind caracterul adecvat înainte de încheiere.

În cazul în care un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare a informat consumatorul că va realiza o evaluare periodică a caracterului adecvat, raportul periodic conține o declarație actualizată cu privire la modul în care produsul de investiții bazat pe asigurări corespunde preferințelor, obiectivelor și altor caracteristici ale consumatorului.

(6) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 38 pentru a detalia modul în care intermediarii de asigurări și întreprinderile de asigurare trebuie să respecte principiile prevăzute la prezentul articol atunci când desfășoară activități de distribuție de asigurări cu consumatorii lor, inclusiv cu privire la informațiile pe care trebuie să le obțină atunci când evaluează caracterul adecvat și corespunzător al produselor de investiții bazate pe asigurări pentru consumatorii lor, criteriile pentru evaluarea produselor de investiții bazate pe asigurări care nu sunt complexe în sensul alineatului (3) litera (a) punctul (ii) de la prezentul articol, și conținutul și formatul dosarelor și acordurilor pentru furnizarea de servicii către consumatori și ale rapoartelor periodice prezentate consumatorilor cu privire la serviciile furnizate. Aceste acte delegate țin seama de următoarele:

- (a) natura serviciilor oferite sau furnizate consumatorului sau consumatorului potențial, ținând seama de tipul, obiectul, amploarea și frecvența tranzacțiilor;
- (b) natura produselor oferite sau avute în vedere, incluzând diferite tipuri de produse de investiții bazate pe asigurări;
- (c) tipul de consumator sau de consumator potențial (consumator de retail sau cu caracter profesional).

(7) Până la 23 august 2017, EIOPA elaborează ghiduri, pe care le actualizează periodic, pentru evaluarea produselor de investiții bazate pe asigurări care includ o structură care face dificilă înțelegerea de către consumator a riscurilor implicate, în conformitate cu alineatul (3) litera (a) punctul (i).

(8) EIOPA poate elabora ghiduri, pe care ulterior le actualizează periodic, pentru evaluarea produselor de investiții bazate pe asigurări clasificate ca nefiind complexe în sensul alineatului (3) litera (a) punctul (ii), ținând seama de actele delegate adoptate conform alineatului (6).

CAPITOLUL VII

SANCTIUNI ȘI ALTE MĂSURI

Articolul 31

Sanctiuni și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente și nici dreptului statelor membre de a prevedea și impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind sancțiuni și alte măsuri administrative pentru toate încălcările dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive, se asigură că autoritățile lor competente sunt în măsură să impună astfel de sancțiuni și măsuri administrative și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că acestea sunt aplicate. Statele membre se asigură că sancțiunile și măsurile lor administrative sunt eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

(2) Statele membre pot decide să nu prevadă norme privind sancțiuni administrative în temeiul prezentei directive pentru încălcări care fac obiectul unor sancțiuni penale în temeiul dreptului lor intern. În acest caz, statele membre comunică dispozițiile relevante de drept penal Comisiei.

(3) Autoritățile competente își exercită competențele de supraveghere, inclusiv competențele de investigare și competențele de a impune sancțiuni prevăzute în prezentul capitol, în conformitate cu cadrele juridice naționale, în oricare din următoarele moduri:

- (a) direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care le revin obligații distribuitorilor de asigurări sau de reasigurări, în cazul unei încălcări a oricăreia dintre aceste obligații, pot fi aplicate sancțiuni și alte măsuri administrative membrilor personalului lor de conducere sau de supraveghere, precum și oricărei alte persoane fizice sau juridice responsabile, în conformitate cu legislația națională, pentru încălcare.

(5) Statele membre se asigură că sancțiunile administrative și alte măsuri luate în conformitate cu prezentul articol fac obiectul unei căi de atac.

(6) Autoritățile competente sunt învestite cu toate competențele de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. Atunci când își exercită competențele de a impune sancțiuni administrative și alte măsuri, autoritățile competente cooperează îndeaproape pentru a se asigura că respectivele sancțiuni și măsuri au efectele scontate și își coordonează acțiunile în cazurile transfrontaliere, asigurându-se că sunt îndeplinite condițiile pentru o prelucrare legală a datelor în conformitate cu Directiva 95/46/CE și Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

Atunci când au decis, în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol, să prevadă sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la articolul 33, statele membre se asigură că sunt instituite măsuri adecvate astfel încât autoritățile competente să dispună de toate competențele necesare pentru:

- (a) a intra în legătură cu autoritățile judiciare de pe teritoriul lor pentru a primi informații specifice legate de anchete sau proceduri penale inițiate pentru posibile încălcări ale prezentei directive; și
- (b) a transmite informațiile respective altor autorități competente și EIOPA pentru a-și îndeplini obligația de a coopera între ele și cu EIOPA în sensul prezentei directive.

Articolul 32

Publicarea sancțiunilor și a altor măsuri

(1) Statele membre se asigură că autoritatea competentă publică orice sancțiune sau altă măsură administrativă care a fost impuse pentru încălcarea dispozițiilor interne de punere în aplicare a prezentei directive și față de care nu a fost inițiată o cale de atac în termen, fără întârziere nejustificată, incluzând informații cu privire la tipul și natura încălcării și la identitatea persoanelor responsabile de aceasta. Cu toate acestea, în cazul în care publicarea identității persoanelor juridice ori a identității sau a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice este considerată de către autoritatea competentă ca fiind disproporționată, pe baza unei evaluări efectuate de la caz la caz cu privire la proporționalitatea publicării unor astfel de date, sau în cazul în care publicarea respectivă ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs, autoritatea competentă poate decide să amâne publicarea, să nu publice aceste informații sau să publice sancțiunile sub formă anonimă.

(2) În cazul în care dreptul intern prevede publicarea unei decizii de a impune o sancțiune sau o altă măsură care face obiectul unei căi de atac în fața autorităților judiciare competente sau a altor autorități competente, autoritățile competente publică, fără întârziere nejustificată, pe site-ul lor web oficial, această informație și orice informație ulterioară cu privire la rezultatul căii de atac respective. Mai mult, se publică, de asemenea, orice decizie de anulare a unei decizii anterioare de impunere a unei sancțiuni sau a unei alte măsuri care a fost publicată.

(3) Autoritățile competente informează EIOPA cu privire la toate sancțiunile și celelalte măsuri administrative impuse, dar nepublicate în conformitate cu alineatul (1), inclusiv orice cale de atac împotriva lor și rezultatul acesteia.

Articolul 33

Încălcări și sancțiuni și alte măsuri

(1) Prezentul articol se aplică cel puțin:

- (a) persoanelor care nu își înregistrează activitățile de distribuție în conformitate cu articolul 3;
- (b) unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau unui intermediar de asigurări sau de reasigurări care utilizează serviciile de distribuție de asigurări sau reasigurări furnizate de persoane menționate la litera (a);
- (c) unui intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare care a obținut înregistrarea prin declarații false sau alte mijloace neregulate cu încălcarea articolului 3;
- (d) unui distribuitor de asigurări care nu respectă dispozițiile articolului 10;
- (e) unei întreprinderi de asigurare sau unui intermediar de asigurări care nu respectă normele de conduită profesională prevăzute în capitolele V și VI, în ceea ce privește distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări;
- (f) unui distribuitor de asigurări care nu respectă normele de conduită profesională prevăzute în capitolul V, în ceea ce privește orice produs de asigurare, altul decât cele menționate la litera (e).

(2) În cazul încălcărilor prevăzute la alineatul (1) litera (e), statele membre se asigură că autoritățile competente au competența să impună, în conformitate cu dreptul intern, cel puțin următoarele sancțiuni și alte măsuri administrative:

- (a) o declarație publică care indică persoana fizică sau juridică responsabilă și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care i se impune persoanei fizice sau juridice responsabile să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea lui;
- (c) în cazul unui intermediar de asigurări, retragerea înregistrării prevăzute la articolul 3;

- (d) o interdicție temporară de a exercita funcții de conducere în cadrul intermediarilor de asigurări ori al întreprinderilor de asigurare pentru orice membru al personalului de conducere al intermediarului de asigurări sau al întreprinderii de asigurare care este considerat răspunzător;
- (e) în cazul unei persoane juridice, următoarele sancțiuni administrative pecuniare maxime:
- (i) cel puțin 5 000 000 EUR sau până la 5 % din cifra de afaceri anuală totală potrivit celor mai recente situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb de la data intrării în vigoare a prezentei directive. În cazul în care persoana juridică este o întreprindere-mamă sau o filială a unei întreprinderi-mamă care trebuie să întocmească conturi financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cifra de afaceri totală aplicabilă este cifra de afaceri anuală totală pe baza celor mai recente conturi consolidate aprobate de organul de conducere al întreprinderii-mamă principale; sau
 - (ii) până la dublul profiturilor obținute sau al pierderilor evitate în urma încălcării, în cazul în care acestea pot fi calculate;
- (f) în cazul unei persoane fizice, următoarele sancțiuni administrative pecuniare maxime:
- (i) cel puțin 700 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb din data intrării în vigoare a prezentei directive; sau
 - (ii) până la dublul profiturilor obținute sau al pierderilor evitate în urma încălcării, în cazul în care acestea pot fi calculate.
- (3) În cazul încălcărilor prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(d) și (f), statele membre se asigură că autoritățile competente au competența să impună, în conformitate cu dreptul intern, cel puțin următoarele sancțiuni și alte măsuri administrative:
- (a) un ordin prin care i se impune persoanei fizice sau juridice responsabile să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea lui;
 - (b) în cazul unui intermediar de asigurări, reasigurări sau asigurări auxiliare, retragerea înregistrării prevăzute la articolul 3.
- (4) Statele membre le pot conferi autorităților competente competența de a dispune sancțiuni sau alte măsuri suplimentare și niveluri ale sancțiunilor administrative pecuniare care să fie mai mari decât cele prevăzute la prezentul articol.

Articolul 34

Aplicarea eficace a sancțiunilor și a altor măsuri

Statele membre se asigură că, la stabilirea tipului de sancțiuni sau de alte măsuri administrative și a nivelului sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (c) puterea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, stabilită pe baza venitului anual al persoanei fizice responsabile sau pe baza cifrei de afaceri totale a persoanei juridice responsabile;
- (d) importanța profiturilor înregistrate sau a pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care acestea pot fi calculate;
- (e) pierderile suferite de consumatori și părți terțe în urma respectivei încălcări, în măsura în care acestea pot fi calculate;
- (f) nivelul cooperării persoanei fizice sau juridice responsabile cu autoritatea competentă;
- (g) măsurile luate de persoana juridică sau fizică responsabilă pentru a împiedica repetarea încălcării; și
- (h) eventualele încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă.

⁽¹⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

*Articolul 35***Raportarea încălcărilor**

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente creează mecanisme eficace pentru a permite și a încuraja raportarea către autoritățile competente a cazurilor de încălcare, potențială sau efectivă, a dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive.
- (2) Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:
- (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor și luarea unor măsuri pe baza acestora;
 - (b) o protecție adecvată, cel puțin împotriva represaliilor, a discriminării sau a altor tipuri de tratamente injuste, pentru angajații distribuitorilor de asigurări sau reasigurări și, dacă este posibil, pentru alte persoane care raportează încălcări comise în cadrul acelor entități; și
 - (c) protecția identității atât a persoanei care raportează încălcările, cât și a persoanei fizice suspectate de a fi responsabilă de încălcare, în toate etapele procedurilor, cu excepția cazului în care o astfel de informare este impusă de legislația națională în contextul unor investigații suplimentare sau al unor proceduri administrative sau judiciare ulterioare.

*Articolul 36***Transmiterea informațiilor referitoare la sancțiuni și alte măsuri către EIOPA**

- (1) Autoritățile competente informează EIOPA cu privire la toate sancțiunile și alte măsuri administrative impuse, dar nepublicate în conformitate cu articolul 32 alineatul (1).
- (2) Autoritățile competente furnizează anual EIOPA informații agregate referitoare la toate sancțiunile administrative și alte măsuri impuse în conformitate cu articolul 31.

EIOPA publică informațiile respective într-un raport anual.

- (3) În cazul în care autoritatea competentă a făcut publică o sancțiune administrativă sau o altă măsură, ea transmite simultan acest fapt către EIOPA.

CAPITOLUL VIII**DISPOZIȚII FINALE***Articolul 37***Protecția datelor**

- (1) Statele membre aplică Directiva 95/46/CE în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de statele membre în temeiul prezentei directive.
- (2) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 se aplică în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de EIOPA în temeiul prezentei directive.

*Articolul 38***Acte delegate**

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 39 privind articolele 25, 28, 29 și 30.

*Articolul 39***Exercitarea delegării**

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolele 25, 28, 29 și 30 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 22 februarie 2016.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolele 25, 28, 29 și 30 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 25, 28, 29 și 30 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliul sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 40

Perioada de tranziție

Statele membre se asigură că intermediarii deja înregistrați în temeiul Directivei 2002/92/CE respectă dispozițiile relevante din dreptul intern de punere în aplicare a articolului 10 alineatul (1) din prezenta directivă până la 23 februarie 2019.

Articolul 41

Revizuire și evaluare

(1) Până la 23 februarie 2021, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea articolului 1. Un astfel de raport include o evaluare, pe baza informațiilor primite de la statele membre și de la EIOPA în temeiul articolului 1 alineatul (5), dacă domeniul de aplicare al prezentei directive, inclusiv excepția de la articolul 1 alineatul (3), este în continuare adecvat în ceea ce privește nivelul de protecție a consumatorilor, proporționalitatea tratamentului dintre diverșii distribuitori de asigurări și sarcina administrativă impusă autorităților competente și canalele de distribuție de asigurări.

(2) Comisia revizuieste prezenta directivă până la 23 februarie 2021. Revizuirea include un studiu general privind aplicarea în practică a normelor instituite prin prezenta directivă, ținând seama de evoluția piețelor produselor de investiții de retail, precum și de experiența dobândită în aplicarea practică a prezentei directive, a Regulamentului (UE) nr. 1286/2014 și a Directivei 2014/65/UE. În cadrul revizuirii se evaluează dacă normele specifice de conduită profesională pentru distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări stabilite în capitolul VI din prezenta directivă dau rezultate adecvate și proporționale, ținând seama de nevoia de a asigura un nivel suficient de protecție a consumatorilor, coerent cu standardele de protecție a investitorilor aplicabile în temeiul Directivei 2014/65/UE, precum și de caracteristicile specifice ale produselor de investiții bazate pe asigurări și de natura specifică a canalelor lor de distribuție. Revizuirea constituie, de asemenea, un prilej de a reflecta asupra posibilității de a aplica dispozițiile prezentei directive produselor care intră sub incidența Directivei 2003/41/CE. Revizuirea include, de asemenea, o analiză specifică a impactului articolului 19 din prezenta directivă, luând în considerare situația concurenței pe piața serviciilor de distribuție de asigurări pentru alte contracte decât cele incluse în oricare dintre clasele stipulate în anexa II la Directiva 2009/138/CE și a impactului obligațiilor menționate la articolul 19 din prezenta directivă asupra intermediarilor de asigurări care sunt întreprinderi mici și mijlocii.

(3) După consultarea Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere, Comisia prezintă un prim raport Parlamentului European și Consiliului.

(4) Până la 23 februarie 2020, și ulterior cel puțin o dată la doi ani, EIOPA elaborează un alt raport privind punerea în aplicare a prezentei directive. EIOPA consultă Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe înainte de publicarea acestui raport.

(5) Într-un al treilea raport, elaborat până la 23 februarie 2018, EIOPA face o evaluare a structurii piețelor intermediarilor de asigurări.

(6) Într-un raport care urmează să fie elaborat de EIOPA până la 23 februarie 2020 conform alineatului (4), se examinează dacă autoritățile competente menționate la articolul 12 alineatul (1) dispun de competențe suficiente și de resurse adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile.

(7) Raportul menționat la alineatul (4) analizează cel puțin următoarele aspecte:

(a) toate modificările survenite în structura pieței intermediarilor de asigurări;

(b) toate modificările survenite în modelele de activitate transfrontalieră;

(c) îmbunătățirea calității consultanței oferite și a metodelor de vânzare și impactul prezentei directive asupra intermediarilor de asigurări care sunt întreprinderi mici și mijlocii.

(8) Raportul menționat la alineatul (4) cuprinde, de asemenea, o evaluare de către EIOPA a impactului prezentei directive.

*Articolul 42***Transpunere**

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 23 februarie 2018. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea includ, de asemenea, o mențiune potrivit căreia trimerile din cadrul actelor cu putere de lege și actelor administrative în vigoare la directiva abrogată prin prezenta directivă trebuie interpretate ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 43***Modificarea Directivei 2002/92/CE**

Capitolul IIIA din Directiva 2002/92/CE se elimină cu efect de la 23 februarie 2016.

*Articolul 44***Abrogare**

Directiva 2002/92/CE, astfel cum a fost modificată prin directivele menționate în anexa II partea A, se abrogă cu efect de la 23 februarie 2018, fără a se aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern a directivelor menționate în anexa II partea B.

Trimerile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

*Articolul 45***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 46***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 20 ianuarie 2016.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A.G. KOENDERS

ANEXA I

CERINȚE MINIME PRIVIND CUNOȘTINȚELE ȘI COMPETENȚELE PROFESIONALE PENTRU DISTRIBUȚIA DE POLIȚE

[conform articolului 10 alineatul (2)]

I Riscuri generale clasificate în clasele 1-18 din partea A din anexa I la Directiva 2009/138/CE

- (a) cunoștințele minime necesare privind termenii și condițiile polițelor oferite, inclusiv riscurile auxiliare, dacă sunt acoperite de polițe;
- (b) cunoștințele minime necesare privind dispozițiile aplicabile care reglementează distribuția de produse de asigurare, cum ar fi legislația privind protecția consumatorilor și legislația relevantă în domeniul fiscalității, social și al muncii;
- (c) cunoștințele minime necesare privind gestionarea solicitărilor de despăgubiri;
- (d) cunoștințele minime necesare privind gestionarea reclamațiilor;
- (e) cunoștințele minime necesare privind evaluarea nevoilor consumatorului;
- (f) cunoștințele minime necesare privind piața asigurărilor;
- (g) cunoștințele minime necesare privind standardele de deontologie profesională; și
- (h) competențele minime necesare în domeniul financiar.

II Produse de investiții bazate pe asigurări

- (a) cunoștințele minime necesare privind produsele de investiții bazate pe asigurări, inclusiv termenii și condițiile și primele nete și, dacă este cazul, prestațiile garantate și negarantate;
- (b) cunoștințele minime necesare privind avantajele și dezavantajele diverselor opțiuni de investiții pentru titularii de polițe;
- (c) cunoștințele minime necesare privind riscurile financiare suportate de titularii de polițe;
- (d) cunoștințele minime necesare privind polițele care acoperă riscuri asociate asigurărilor de viață și alte produse de economii;
- (e) cunoștințele minime necesare privind organizarea sistemelor de pensii și prestațiile garantate de acestea;
- (f) cunoștințele minime necesare privind dispozițiile aplicabile care reglementează distribuția de produse de asigurare, cum ar fi legislația privind protecția consumatorilor și legislația fiscală relevantă;
- (g) cunoștințele minime necesare privind piața asigurărilor și piața produselor de economisire;
- (h) cunoștințele minime necesare privind gestionarea reclamațiilor;
- (i) cunoștințele minime necesare privind evaluarea nevoilor consumatorului;
- (j) gestionarea conflictelor de interese;
- (k) cunoștințele minime necesare privind standardele de deontologie profesională; și
- (l) competențele minime necesare în domeniul financiar.

III Riscuri de viață clasificate în anexa II la Directiva 2009/138/CE

- (a) cunoștințele minime necesare privind polițele, inclusiv termenii, condițiile, prestațiile garantate și, dacă este cazul, riscurile auxiliare;
- (b) cunoștințele minime necesare privind organizarea sistemului de pensii din statul membru relevant și prestațiile garantate de acesta;
- (c) cunoștințe privind dispozițiile aplicabile din legislația privind contractele de asigurare, protecția consumatorilor, protecția datelor, combaterea spălării banilor și, dacă este cazul, legislația relevantă din domeniul fiscal și domeniul social și al muncii;

- (d) cunoștințele minime necesare privind piața asigurărilor și piața altor servicii financiare relevante;
 - (e) cunoștințele minime necesare privind gestionarea reclamațiilor;
 - (f) cunoștințele minime necesare privind evaluarea nevoilor consumatorului;
 - (g) gestionarea conflictelor de interese;
 - (h) cunoștințele minime necesare privind standardele de deontologie profesională; și
 - (i) competențele minime necesare în domeniul financiar.
-

ANEXA II

PARTEA A

Directiva abrogată și lista modificărilor sale ulterioare

Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 9, 15.1.2003, p. 3).

Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 26, 2.2.2016, p. 19)

PARTEA B

Termenele pentru transpunerea în dreptul intern menționate la articolul 44

Directiva	Termenul pentru transpunere al directivelor de modificare
2014/65/UE	3.7.2016
(UE) 2016/97	22.2.2016 (în ceea ce privește modificarea Directivei 2002/92/CE în conformitate cu articolul 43 din prezenta directivă)
	23.2.2018 (în ceea ce privește transpunerea prezentei directive în conformitate cu articolul 42)

ANEXA III

Tabel de corespondență

Directiva 2002/92/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatele (1) și (2)
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 1 alineatele (3) și (4)
Articolul 1 alineatul (3)	Articolul 1 alineatul (6)
Articolul 2 punctul 1	Articolul 2 alineatul (1) punctul 6
Articolul 2 punctul 2	Articolul 2 alineatul (1) punctul 7
Articolul 2 punctul 3	Articolul 2 alineatul (1) punctul 1 și articolul 2 alineatul (2)
Articolul 2 punctul 4	Articolul 2 alineatul (1) punctul 2 și articolul 2 alineatul (2)
Articolul 2 punctul 5	Articolul 2 alineatul (1) punctul 3
Articolul 2 punctul 6	Articolul 2 alineatul (1) punctul 5
Articolul 2 punctul 7	—
Articolul 2 punctul 8	Articolul 2 alineatul (1) punctul 16
Articolul 2 punctul 9	Articolul 2 alineatul (1) punctul 10
Articolul 2 punctul 10	Articolul 2 alineatul (1) punctul 11
Articolul 2 punctul 11	—
Articolul 2 punctul 12	Articolul 2 alineatul (1) punctul 18
Articolul 2 punctul 13	Articolul 2 alineatul (1) punctul 17
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 3 alineatele (2) și (3)
Articolul 3 alineatul (3)	Articolul 3 alineatul (4)
Articolul 3 alineatul (4)	—
Articolul 3 alineatul (5)	—
Articolul 3 alineatul (6)	Articolul 16
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 10 alineatele (1) și (2)
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 10 alineatul (4)
Articolul 4 alineatul (4)	Articolul 10 alineatul (6)
Articolul 4 alineatul (5)	—
Articolul 4 alineatul (6)	—
Articolul 4 alineatul (7)	Articolul 10 alineatul (7)
Articolul 5	Articolul 40
Articolul 6 alineatul (1)	Articolele 4 și 6
Articolul 6 alineatul (2)	—
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 7	Articolul 12
Articolul 8	Articolele 5, 7 și 31-36

Directiva 2002/92/CE	Prezenta directivă
Articolul 9	Articolul 13
Articolul 10	Articolul 14
Articolul 11	Articolul 15
Articolul 12 alineatul (1) litera (a)	Articolul 18 litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (i)
Articolul 12 alineatul (1) litera (b)	Articolul 18 litera (a) punctul (iv)
Articolul 12 alineatul (1) litera (c)	Articolul 19 alineatul (1) litera (a)
Articolul 12 alineatul (1) litera (d)	Articolul 19 alineatul (1) litera (b)
Articolul 12 alineatul (1) litera (e)	Articolul 18 litera (a) punctul (iii) și litera (b) punctul (iii) și articolul 19 alineatul (1) litera (c)
Articolul 12 alineatul (2)	Articolul 20 alineatul (3)
Articolul 12 alineatul (3)	Articolul 20 alineatul (1)
Articolul 12 alineatul (4)	Articolul 22 alineatul (1)
Articolul 12 alineatul (5)	Articolul 22 alineatele (2) și (4)
Articolul 13	Articolul 23
Articolul 14	—
Articolul 15	—
Articolul 16	—
Articolul 17	—

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO